
DEN danske
STJERNE
December · 128. årgang · Nummer 12

DEN *danske* STJERNE

Organ
for Jesu Kristi Kirke af
Sidste Dages Hellige

December 1979
Årgang 128
Nummer 12

INDHOLDSFORTEGNELSE

Børnestjernen

Abonnement:

12 numre dkr. 54.00 (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 31 20 988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
United States and Canada: $ 10.00 (surface mail).

Distributions Centret, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.

PB MA 0642 DA

Firesidetale holdt den 25. februar 1979 i University of Utah's center for særlige begivenheder.

Frelseren: Midtpunktet i vor tilværelse

Præsident Spencer W. Kimball

Mine unge brødre og søstre; til juli er det 36 år siden jeg blev kaldet som et særligt vidne for Jesus Kristus i hele verden. Denne tunge og særlige kaldelse hviler stadig på mine skuldre. Den forbliver uændret, selv om mine pligter nu ligger i kirkens øverste præsidentskab. På grund af denne særlige kaldelse, der aldrig ophører, vil jeg gerne i dag tale til jer om, hvor centralt placeret Frelseren, Jesus Kristus, bør være i vor tilværelse.

Peter advarede de troende om, at der ville komme falske profeter (Peters andet Brev 2:1). Og derpå, som for at fremhæve en særlig slags kætteri som det mest yderliggående, sagde han, at der endogså ville komme den slags kætteri, der ville fornægte Herren som løskøbte os. Det er naturligvis det værste kætteri - at fornægte guddommeligheden af den forsonende Herre, Jesus Kristus. Der kan ikke være nogen virkelig og sand kristendom, selv om den udfører gode gerninger, medmindre vi dybtgående og personligt forpligter os over for virkeligheden af Jesus Kristus som Faderens enbårne Søn, som løskøbte os, som erhvervede os ved den storslåede forsonergerning.

Henry Sackman sagde, at historiens centrum ligger i stalden i Betlehem. Det er inkonsekvent at tale om Kristus som en stor forkynder af sandhed og dog afvise hans egen forkyndelse om, hvem han var. Hvordan kunne han være en stor moralsk lærer, hvis han løj om sin identitet? Hvordan kunne Jesus have været en stor morallærer, hvis han havde lovet os opstandelsen, og hans gennemførte forsoning i Getsemane have og på Golgata ikke havde gjort udødelighed mulig?

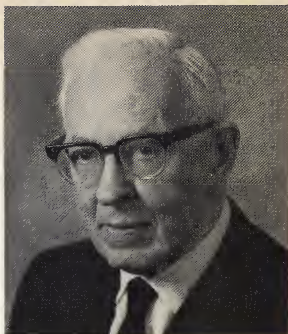
I, mine unge venner, er kaldede til at leve i denne tidsalder, som Peter forudså, da kætteri får stadig større udbredelse. At antage, sådan som stadig flere mennesker forkert vælger at gøre, at Jesus blot var endnu en morallærer - og han var virkelig en storartet lærer, den største - er at antyde at Jesus blot gav os nogle nyttige retningslinier men ikke specielt betydningsfuld oplysning om dette liv. Alt, hvad Jesus forkyndte, er sandt, også hans belæringer om sin identitet, vores dødelighed og vore individuelle ansvarlighed.

Det var Paulus, der sagde, at „har vi alene i dette liv sat vort håb til Kristus, er vi de ynkværdigste af alle mennesker." (1. Kor. 15: 19)

En del af grunden til den omsiggribende håbløshed og fremmedgørelsen i verden i dag er, at nogle har et håb, der alene drejer sig om dette liv. Jesu forkyndelse gav os alting: liv gennem forsoningen såvel som sandheder, standarder og befalinger, der er afgørende for lykke i dette liv. Jesus er garantien for vore individuelle ansvarlighed. Kun når vi forstår Jesu Kristi gerning, i hvilken han også havde en hovedrolle i forudtilværelsen, begynder vi at forstå rækkevidden af Frelserens arbejde for os allesammen og på vore vegne.

Hvis I nogen sinde har spekuleret over, om Det gamle Testamentes profeter i særlig grad var opmærksomme på Jesus Kristus, så læs Pauli ord til hebræerne - om hvordan Moses afviste det søde liv ved Faraos hof fordi han „regnede det for større rigdom end ægypternes skatte at dele Kristi skændsel." (Hebr. 11:26)

Jakob forsikrede os, at alle de hellige profeter, og selvfølgelig også Det gamle Testamentes profeter, troede på Kristus og tilbad Faderen i hans navn. „Thi i denne hensigt har vi skrevet disse ting, for at I kan vide, at vi havde kundskab om Kristus, og at vi havde håb om hans

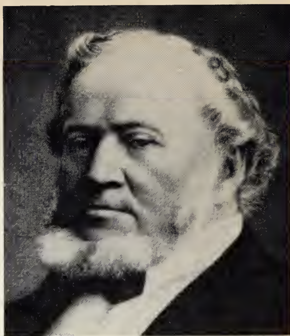

„Der er måske . . . nogle blandt os, som ikke er trofaste, som vender sig bort fra deres forfædres stier. Men så vidt angår de sidste dages hellige, så vil flertallet af dem ikke vende sig fra deres fædres tro"

JOSEPH FIELDING SMITH

herlighed mange hundrede år før hans komme, men også alle de hellige profeter, som var før os.
Se, de troede på Kristus og tilbad Faderen i hans navn" (Jak. 4:4,5).
Det er umuligt at forstå, hvad der skete på Golgata uden nogen forståelse af, hvad der foregik i Getsemane have. På samme måde må fødslen i Betlehem sammenkædes med betydningen af den tomme grav, der angav Jesu Kristi opstandelse. Frelserens gerning kan heller ikke fuldtud forstås, medmindre vi forstår noget om hans gerning i den vestlige verden hos „de andre får", som ikke var af folden i Jerusalem (Se Johs. 10:16; 3 Nephi 15:17, 21-24). Jo mere man forstår med hensyn til Jesu Kristi gerning, desto mere absurd er det at betragte ham som noget som helst mindre end den opstandne Søn af Gud.
Budskabet fra og om Jesus Kristus er så fundamentalt og så livsvigtigt for menneskeheden, at det var og er nødvendigt, at dette budskab bliver bevaret i al sin enkelthed. Det er lige så vigtigt for alle os, disciple og tilhængere af Frelseren, Jesus fra Nazaret, at leve på en sådan måde, at vort liv gennem vore gerninger og ord er et vidnesbyrd om, at vi virkelig tror.
Paulus tilskyndede i sin skrivelse til Titus: „Vær i alle forhold selv et forbillede i gode gerninger; og vis i din lærergerning uforfalsket renhed, værdighed, sund, upåklagelig forkyndelse, så den, der står os imod, må blive til skamme, fordi han intet ondt har at sige om os"(Titus 2:7, 8)
Det er vitalt for jer unge mennesker, at I er et mønster på godt arbejde og gode gerninger og ikke giver andre nogen virkelig grund til at fordømme jer. Imidlertid er det altid Mesterens tilhængeres lod at kende misforståelser og de falske vidnesbyrds stik.
Jeg nævnte før min kaldelse til De Tolvs gerning for så mange år siden. Dengang var præsident Stephen L. Richards én af de brødre, som jeg beundrede og elskede på en ganske særlig måde. Jeg føler stadig det samme for ham. En af de mange specielle ting, han sagde, har at gøre med, hvad det vil sige at være en sand tilhænger af Frelseren. Præsident Richards sagde dette: „Til trods for den almindelige opfattelse af dette emne har jeg længe været overbevist om, mine brødre og søstre, at det mest udfordrende, dramatiske og vitale i vor tilværelse er dette: at holde befalingerne. Det er en prøve for hver enkelt fiber i vort væsen. Det er på engang en demonstration af vores intelligens, vores viden, vores karakter og vores klogskab."
Det må til tider forekomme jer banalt, mine unge brødre og søstre, således igen og igen at få at vide, at vi skal holde Frelserens befalinger. Men den opgave er, som præsident Richards sagde, den mest udfordrende, dramatiske og vitale ting i vort liv. Jeg siger jer, at kun sand kristen opførsel vil tilvejebringe menneskelig lykke og virkelig fortrøstning.
For mere end et halvt århundrede siden, opdagede ældste Joseph Fielding Smith, at der til tider var tendens til, bemærkninger om at ældre medlemmer af kirken var trofaste, men at den opvoksende generation afviger fra kirkens standarder. Om denne tendens sagde præsident Smith i 1925: „Jeg er her for at vidne vor jer, at det ikke er rigtigt. Der er måske og selvfølgelig nogle blandt os, som ikke er trofaste, som vender sig bort fra deres forfædres stier. Men så vidt angår de sidste dages hellige vil flertallet af dem ikke vende sig fra deres fædres tro."
Jeg deler og anerkender præsident Smiths opfattelse af og tillid til flertallet af vores unge mennesker, selv i denne tid med så forfærdelige fristelser, hvor nogle „mennesker skal dåne af rædsel og gru", og de mister modet. På grund af denne tillid, som jeg har til jer, vil jeg

gerne have lov til at give jer nogle råd, ganske kort og i al kærlighed.
I lever i en tid med krige og revolutioner. Og alligevel, som præsident Brigham Young sagde, vil verden blive revolutioneret ved forkyndelsen af evangeliet og præstedømmets kraft. Og det værk er vi kaldede til at udføre. Kvinder og mænd, vores overholdelse af budene er den mest revolutionære udvikling i verden, selv om den ofte er mindre bemærket og er mindre blændende. Bliv ikke skuffede midt i alle vor tids begivenheder, hvis jeres liv sommetider synes af så lidt. Phillips Brooks (amerikansk episkopalsk biskop, 1835-1893) sagde: „Storhed synes ikke så meget at være en bestemt størrelse, som en bestemt kvalitet i den menneskelige tilværelse." Den kan findes hos mennesker, hvis indflydelse er begrænset. Må jeg forsikre jer om den evige betydning, jeres personlige liv har? Og selv om udstrækningen af jeres indflydelse til tider kan forekomme meget lille, så kan der være storhed i jeres livs kvalitet. Jeg lover jer også, at hvor den kvalitet findes, vil jeres muligheder for tjeneste og godhed være flere end I i jeres vildeste drømme kan forestille jer. Der er altid mere arbejde at gøre omkring os, end vi er i stand til at få gjort. Det er vigtigt i denne forberedelsens tid, at I gør alt, hvad I kan for at indsamle de sandheder, de oplysninger og udvikle de evner, som hører til et kristent liv. Anvend det, som I kommer til at kende, efterhånden som I lærer det at kende. Den samme Phillips Brooks sagde: „Bjergene er fulde af marmor, før verden er fuld af statuer." (*Literature and Life*)
Der må i jer være en samlig af disse grundegenskaber af godhed, som vil gøre det muligt for Herren at foretage sin egen udformning af jeres sjæl. Benyt derfor de talenter, som I har. Benyt mulighederne omkring jer for at gøre gode

„Verden vil blive revolutioneret ved forkyndelsen af evangeliet og præstedømmets kraft"

BRIGHAM YOUNG

gerninger. Benyt de muligheder for at lære, som I har, idet I altid sorterer hveden fra avnerne. Lær først at være effektive i det lille menneskelige univers, der er jeres egen familie, hvis I ønsker at berede jer til at være effektive i jeres bidrag til den større menneskelige familie. Bliv ikke forbavsede, hvis kirkeledere fortsætter med at fremhæve betydningen af familieinstitutionen, når så mange tænker anderledes.

Bliv ikke overraskede, hvis alting ikke forekommer umiddelbart forståeligt for jer, og hvis noget må accepteres ved tro, men afvent den dag, hvor det, som er uklart, bliver forståeligt, hvor en pligt, der nu er vanskelig, bliver en fryd. Bliv ikke forbløffede, hvis der sommetider er nogle i verden, som gør nar ad jer på grund af jeres levevis og tro, idet de siger, at det hele er et falskneri, skønt de inderst inde selv er virkelig bange for, at det, som I tror, skulle vise sig at være sandt. Hvis en generation af unge mennesker nogen sinde har haft brug for at tro på og forstå vigtigheden af disse Pauli ord, så er det jeres generation. Paulus gav dette råd: „På alle måder er vi trængte, men ikke indestængte, tvivlrådige, men ikke fortvivlede'

forfulgte, men ikke forladte, slået til jorden, men ikke slået ihjel. " (2. Kor. 4:8-9)

Husk også, elever og venner, at vi ikke kan være tilstrækkelige i og med os selv. For som Paulus også sagde i det samme brev til de hellige i Korint: „Vores duelighed er fra Gud." (2. Kor. 3:5)

Mange af jer vil komme til at opleve en tilsvarende situation som den, hvor Moses måtte vælge, således som Paulus siger: „Moses .... nægtede at lade sig kalde søn af Faraos datter. Han foretrak at lide ondt sammen med Guds folk fremfor at nyde synden en stakket stund. " (Hebr. 11:24-25)

Hvor let er det ikke at forstå, at Frelserens tilhængere lejlighedsvis opfordredes af Paulus til at være „vise i det gode og ubesmittede af det onde." (Rom. 16:19) I vil opdage, at det er lettere at holde sig fri for syndens snarer, når vi er ukomplicerede og ueftergivende i vores indstilling til synd.

Da I lever i tidernes fyldes uddeling, vil I opleve mange vidunderlige ting, og I vil blive prøvede i høj grad. De af os, som opretholdes af jer som profeter, seere og åbenbarere, fik i foråret 1978 meget af det at føle, som de tidligere brødre måtte igennem, da åbenbaringen blev kendt, at „hedningerne er medarvinger . . . meddelagtige i forjættelsen - og alt dette i Kristus Jesus ved evangeliet." (Ef. 3: 6). Det var noget, sagde Paulus, „som i tidligere slægter ikke var kundgjort for menneskenes børn, således som den nu ved Ånden er blevet åbenbaret for hans hellige apostle og profeter." (Ef. 3:S)

Vi havde den herlige oplevelse, at Herren tydeligt kundgjorde, at tiden var kommet, da alle værdige mænd og kvinder overalt kan blive medarvinger til og deltagere i evangeliets fulde velsignelser. Jeg vil gerne have, at I skal vide, hvor nært jeg, som et særligt vidne om Frelseren, har følt mig til ham og til vor himmelske Fader, når jeg har aflagt talrige besøg i de øverste værelser i templet, sommetider flere gange om dagen helt alene. Herren gjorde mig det meget klart, hvad der skulle gøres. Vi forventer ikke, at folk ude i verden skal forstå sådan noget, for de vil altid være hurtige til at bruge deres egne ideer til at nedvurdere den guddommelige åbenbaringsproces.

Mine brødre og søstre, lad mig nu slutte som jeg begyndte, ved at opfylde min rolle som et særligt vidne om Kristus og højtideligt og kærligt sige til jer, at dette er mit vidnesbyrd, det første og sidste af alt, hvad jeg giver om ham: at han lever. I Jesu Kristi navn. Amen.

„Hanks, tror du på Jesus Kristus?"

Denne julehistorie fandt sted midt om sommeren for nogle år siden ved ét af flådens optræningscentre.

Manden overfor mig havde de mange striber på uniformen, som betegner lang og udmærket tjeneste; jeg var begynder i flåden og til grundtræning. Alligevel havde kommandør Hamilton, da han hilste på mig ved døren, meget venligt kaldt mig „mr. Hanks", elskværdigt fået mig anbragt, og vi talte sammen som ligestillede.

Kommandøren, der var seniorfeltpræst ved det store optræningscenter, havde indbudt mig til sit kontor for at diskutere mulighederne for, at jeg kunne blive feltpræst. Jeg skyndte mig at forklare, at fordi jeg havde afbrudt min universitetsuddannelse for at tjene som missionær, havde jeg ikke opnået nogen akademisk eksamen og derfor ikke var kvalificeret til at blive feltpræst efter flådens krav.

Ældste Marion D. Hanks
De Halvfjerds' præsidium

Han svarede, at han muligvis ville være i stand til at gøre noget, for at få myndighederne til at se bort fra dette krav, hvis mine andre kvalifikationer var i orden. Kommandør Hamilton var en høj, myndig mand, som jeg strakt følte respekt og beundring for. Jeg havde hørt, at han var én af de overlevende fra hangarskibet *Yorktown*, da det blev sænket under krigen, og at han havde opholdt sig i vandet i mange tider, før han blev reddet. Jeg var beæret og ydmyg ved tanken om, at en sådan mand ville foreslå mig dette, efter at han havde besøgt vores gruppe af SDH-soldater på basen.

„Før jeg anbefaler Dem til chefen for feltpræsterne, mr. Hanks, så gør mig den tjeneste at fortælle om Deres erfaringer i Deres kirke og hvad De mener kan være til hjælp, når jeg skal anbefale Dem som kvalificeret til at repræsentere Herren som feltpræst."

Jeg begyndte at forklare ham om en ung mands livslange erfaring i kirken, der havde hjulpet mig med forberedelsen til en så betydende mulighed. Vi gik tilbage til begyndelsen - den meget tidlige deltagelse i kirkelivet, 2 1/2 minut-talerne, tjenesten som diakon, lærer, præst, ældste, halvfjerds; spejderarbejdet, seminar- og institutprogrammet, undervisning i søndagsskolen, lederskabsmulighederne, missionærtjenesten.

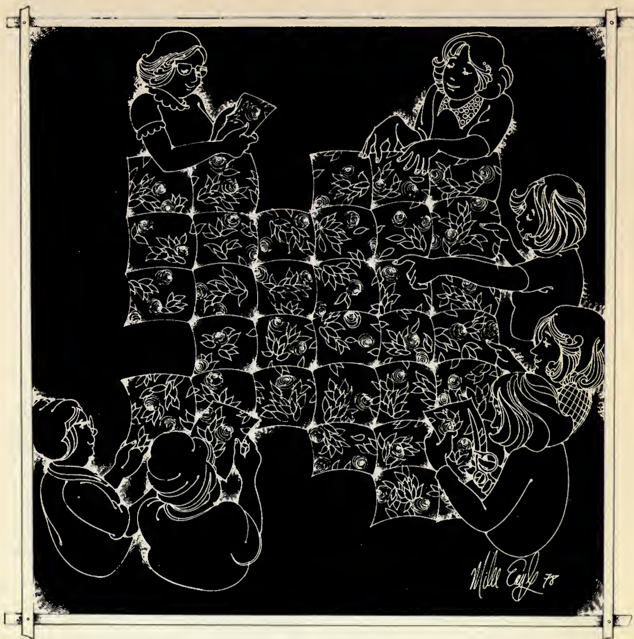
Mens jeg talte, blev han, som havde været så høflig og venlig og interesseret, febrilsk og begyndte at miste interessen, og jeg forstod, som vi gør, når vi prøver at kommunikere menneske til menneske, at jeg ikke nåede ind til ham, at jeg var ved at tabe slaget, og jeg blev endnu mere ivrig. Oprigtigt prøvede jeg at fortælle ham, hvad der ligger i trin-for-trin udviklingen i kirken for et ungt menneske mht. at udvikle evnen til at være en Guds tjener.

Efter et stykke tid ændredes hele hans holdning, og han afbrød mig, idet han

meget affejende sagde: „Mr. Hanks, tror De på Jesus Kristus? ”
„Ja, sir!” sagde jeg, „alt, hvad jeg tror, har med Jesus Kristus at gøre. Min tro, mit liv, alting centreres i ham som min Frelser. Den kirke, jeg tilhører, er grundlagt af ham og følger ham som sit levende overhoved. Den er opkaldt efter ham.”
Idet han så på sit ur, sagde han: „Godt, De har nu talt i syv minutter, og De har ikke sagt noget om det.”
Jeg tror ikke, at jeg har begået den fejl siden. □

EN GOD VEN I NÆRHEDEN

Da familien Wilson (som ikke var medlemmer) flyttede ind i nærheden af Howards i Boise i staten Idaho, gik Collette og Chuck Howard lige hen til dem, fordi Collette på det tidspunkt følte et virkeligt behov for at have en god ven i nærheden.
Et smukt samhørsforhold udvikledes hurtigt: „Pam Wilson ønskede sig også en ven . . . og det er bare dejligt at kende hende!”
Emnet religion kom op, da Wilsons planlagde et besøg hos Pams forældre. Collette opmuntrede sin veninde til at indsamle oplysninger til en familiehistorie, mens hun var der, og Pam syntes om ideen. Derefter gik Pam nogle gange i kirke sammen med Collette, men så besluttede hun sig til at holde op med det. Men de var dog stadig gode veninder.
Men da Pams far blev syg af kræft, begyndte hun for alvor at beskæftige sig med spørgsmålet om et liv efter døden. Fordi Collette var så nær knyttet til sin veninde og forstod, hvad hun måtte gennemgå, ringede hun en dag til hende.
De talte om død og åndens evige natur - og Pams vidnesbyrd begyndte at vokse. Efter at have været med i søndagsskole nogle få gange bemærkede Pam: „Ved du hvad, jeg har opnået noget.”
„Fred?” spurgte Collette.
„Ja,” nikkede hun. „Nu kan jeg endogså acceptere døden.”
Pam blev døbt i februar 1979 - fordi nogen oprigtigt ønskede at have og at være en ven.
At dele evangeliet med naboer og bekendte vil være helt naturligt, hvis du allerede har anstrengt dig for at blive venner med dem. Hvis de derefter afslår en indbydelse til at få mere at vide, vil venskabet stadig holde jer nært sammenknyttede. Og hvis de accepterer indbydelsen og bliver døbt, er også det evangeliske broderskab blevet føjet til dette venskab.

Kærlighedsarbejdet mistet - og fundet!

Kim R. Burningham

Der var kun en måned til jul, og den ideelle gave til min kones forældre var ved at blive færdig i vor dagligstue, hvor den fuldstændigt havde domineret værelset i ugevis.
Da Susans far havde en dårlig ryg, havde hendes forældre en specialbygget seng, af overstørrelse, med en hård side til hendes far, og en blød side til hendes mor, Elaine. Da den næsten fyldte hele værelset, var sengen et særligt problem. Elaine beklagede sig tit. „Ingen af vore tæpper er store nok. De trækkes altid ned i fodenden eller falder ud til den ene eller den anden side. Jeg ville ønske, jeg kunne finde et tæppe, der er stort nok til den seng."
Og så havde Susan i oktober besluttet sig til at lave et kæmpetæppe til den seng. Efter nogle ture til byen fandt hun det rigtige materiale, et festligt og blomstret stykke stof i varme lysende farver; det ville passe godt i deres soveværelse. En dame i wardet var glad for at låne os sine store quilterammer. Og da vi endelig fik rammerne sat op og tæppet sat fast med tegnesøm, var vores dagligstue helt optaget. Vi skubbede klaveret ud i gangen og anbragte alle møbler midlertidigt, hvor som helst vi kunne finde plads. Og hjemmelærerene måtte tage til takke med at besøge os i køkkenet.
Hvad Susan angår, så tilbragte hun hvert ekstra øjeblik ved quilterammen. Det var det første, hun gik i gang med, og ofte blev hun længe oppe for at quilte. Når hun endelig kom i seng, og vi holdt hinanden i hænderne i bøn, kunne jeg føle hendes fingerspidser; de var ru af arbejdet med nålene. Men langsomt nærmede quilterammerne sig hinanden, efterhånden som række efter række blev færdige.
Det var vanskeligt at holde arbejdet hemmeligt. I al den tid, quilterammerne havde stået fremme, havde Susans forældre ikke været indbudt til vort hjem. Og det var sommetider noget flovt. En dag kom Elaine til vores hoveddør i ét eller andet ærinde. Susan var ikke hjemme, og jeg lukkede op. Hun må have syntes, at jeg virkede som en meget mærkelig svigersøn, da jeg ikke bød hende indenfor, men lod genstande gå frem og tilbage, idet jeg hele tiden sørgede for, at døren var lukket. Tilsidst gik hun, tydeligvis forbløffet.
Den aften, vi tog rammerne ned, var Susan så spændt og stolt af sine anstrengelser, at hun ikke kunne tilbageholde nogle tårer. „Jeg kan ikke vente med at se mors reaktion," sagde hun.
Men de få tårer blev til en hel flod før jul. Da jeg næste morgen var taget afsted til skolen, pakkede Susan det næsten færdige tæppe i en plasticpose til opbevaring og besluttede sig til at gemme det i det delvis nyindrettede hobbyværelse. En snedker havde arbejdet på nye skabe dér, og den aften kom han igen. Den store plasticpose var ham i vejen, så han flyttede den ud i garagen.
Jeg tror nok, jeg var den virkelige synder. Det var den aften i ugen, hvor affaldsposen skulle sættes ud, og da jeg havde gjort det, tømte jeg papirkurve ud deri fra de forskellige værelser og bragte indholdet ud i plasticposer.
Da jeg kom hjem den næste dag, hilste Susan mig velkommen med rødrandede øjne. Idet hun så op fra køkkenbordet, hvor hun var i gang, sagde hun stille: „Der er sket noget temmelig slemt i dag."
Og så brød tårerne frem. Jeg holdt hende i mine arme, mens hun græd, og til sidst forklarede hun: „Jeg tror nok mit tæppe er blevet taget af skraldemanden."
Og det var det virkelig. Gennem tårerne fortalte hun mig, at hun havde savnet sengetæppet ved middagstid. Da jeg var borte på rejse, kunne hun ikke få fat på mig, så hun ringede til sin mor, forklare-

de alt om det quiltede tæppe, de mange ugers arbejde, og om affaldet. Hun og hendes mor var sammen med vores to år gamle søn taget ud til lossepladsen for at lede.

De vandrede rundt mellem den ene række af affaldsbunker efter den anden, og nogle af dem var allerede dækket af jord, der blev skubbet hen over dem at de store maskiner. Der var en mængde plasticposer, men ingen der indeholdt det

„Der var ikke meget, jeg kunne sige for at trøste min kone. Den fuldkomne julegave lå på bunden af lossepladsen"

bløde, lyserøde tæppe med de festlige blomster.

„Hvornår blev jeres affald hentet?" spurgte manden på pladsen.

„Tidligt i morges."

„Så er det sandsynligvis allerede dækket til nu. Vi spilder ikke megen tid her. Det er jeg ked af."

„Tak alligevel"

Der var ikke meget, jeg kunne sige for at trøste min kone. Den fuldkomne julegave lå på bunden af lossepladsen. Det varede to-tre dage, før vi kunne le ad det, og selv da var det en lidt anstrengt latter. Der var ikke tid til at begynde forfra. I hvert fald ikke tid nok for en enkelt at begynde forfra.

Historien spredtes hurtigt. Den ene nabo fortalte den anden om Susans tragedie. Og ikke længe efter ringede hjælpeforeningspræsidentinden på vores dør.

„Vi har allesammen besluttet at ville hjælpe. Vi tager ikke nej for et svar. Få fat i noget nyt stof, og jeg vil sørge for, at kvinderne kommer her - på skift."

Susan kunne ikke få mere af det lyserøde stof. Men hun fandt et lækkert stykke hvidt stof med små røde jordbær, arrangeret i firkanter helt rigtigt til quilt. Vi fik rammerne sat op, og kvinderne kom. En hel hær af kvinder!

Da jeg den morgen tog afsted til skolen, var de der allerede og trak nålene ind og ud. Da jeg kom hjem, var det fjerde hold i gang. Rammerne bevægede sig nærmere hinanden.

Susan beundrede, hvor hurtigt nogle af kvinderne arbejdede; andre var langsommere. Men allesammen arbejdede omhyggeligt. Flere af dem arbejdede hele dagen - stoppede kun op for at løbe hjem, lave et måltid, og vende tilbage. De lo, mens de arbejdede, og fortalte historier. Vi havde kun boet i wardet et kort stykke tid. Næsten ukendte ansigter blev varme og nærværende.

I løbet af nogle få dage forlod de os, som de var kommet. En hær var ankommet, havde sejret og var borte igen. Og i hærens fodspor stod Susan med et nyt, smukt tæppe, hvor en blodplet fra en soldats finger her og dér var det eneste vidnesbyrd om det mirakel, der var gået gennem vort hus.

Nu havde vi en virkelig overraskelse for Susans forædre. De kendte til tragedien, og de vidste også, at det var umuligt at lave et nyt tæppe på så kort tid. Yderst spændte stoppede vi tæppet ned i en alt for lille kasse og pakkede den ind. På den måde ville de aldrig gætte, hvad der var i den.

Og det gjorde de ikke. Da Elaine åbnede kassen julemorgen, og jordbærrene på det fine hvide stof viste sig, græd hun. Og Susan græd også. Snart græd vi allesammen.

Seks år er gået, siden den mindeværdige jul. Nu er vi tilbøjelige til at betragte det tæppe som den bedste julegave, vi nogensinde har givet - eller modtaget.

OPDAGELSE SAMMENLIGNINGER MELLEM DEN GAMLE OG DEN NYE VERDEN

Anvisninger på stoftryk, figuriner, pyramider, legetøj med hjul samt proteser (kunstige tænder) er nogle få af de genstande, der er fundet både i den gamle verden og den ny verden med så „forbløffende lighedspunkter", at det er vanskeligt ikke at forestille sig, at der er en forbindelse. Det var det budskab - illustreret med lysbilleder - der præsenteredes af dr. Norman Totten fra Bostons Bentley College ved Brigham Young University. Hans præsentation var af særlig interesse for sidste dages hellige: den støtter tanken om gentagne rejser fra den gamle verden over havet til den nye verden - før Kolumbus.

Tegninger af skibe af samme type - og opsigtsvækkende anderledes end de europæiske skibe, hvormed Kolumbus „opdagede" Amerika - er fundet både på Kreta og i Texas. Skruens princip har været kendt på begge sider af havet. Statuer, der viser bemærkelsesværdigt ens kvinder, bærende samme slags hovedklædning, næseringe og halskæder af mønter, er fundet både på San Blas øerne i Panama og i Nepal. „Los Lunas"-inskriptionen syd for Albuquerque i New Mexico kan læses enten i hebræiske eller fønikiske skrifter.

Dr. Totten fortalte også om det arbejde, som dr. Barry Fell har udført, og som viser spor af middelhavssprog i visse indianske stammers sprog - for eksempel en 50 procents enstydighed mellem de libyske og zuni sprogene. Puniske og iberiske tegn ses på sten i Vermont. Ogam, der er et skriftsprog, karakteristisk for Irland, er også blevet fundet i Vermont. Dr. Totten har sporet et karakteristisk netmønster helt tilbage til de tidligste skrivelser i Kina og Ægypten og det kendes såvel fra Portugal som i Arkansas, og det betyder altid det samme: „en landbrugsdyrket mark".

Fundet af mønter styrker også teorien om rejser over havet før Kolumbus. Græske mønter, prægede med Athenas hoved, med detaljer af uhyret Scyllas på hjelmen, er fundet to steder i Arkansas. Sekler fra det første jødiske oprør, dateret omkring 65 e.Kr., er blevet fundet i Tennessee, og sekler fra det andet oprør (omkr. 135 e.Kr.) er fundet fire forskellige steder i Kentucky.

Hvorfor er vi da, med så mange vidnesbyrd til rådighed om rejser over havet i gamle dage, blevet belært om, at Amerikas historie begynder med Kolumbus? Dr. Totten påpegede, at mange navigationsoplysninger og kulturskatte gik tabt, da de store biblioteker i Alexandria og Kartago - blandt andre - blev brændt af Julius Cæsars soldater. Fønikierne og andre havgående søfolk havde dengang betydelig økonomisk interesse i at hemmeligholde kendskabet til de skiftende vinde og strømme.

„Men vi ved ikke, hvor meget Kolumbus vidste," sagde han. „Vi er nu temmelig sikre på, at de fleste oplyste folk vidste, at jorden var rund. Vi ved ikke, hvad andet de vidste."

Hvordan klarer jeg mig som medlems-missionær?

Stil dig selv denne prøve for at finde ud af det.

Marvin K. Gardney
Medredaktør ved *Ensign*

Du har virkelig lyst til at rejse på mission, men dine børn er små, og du bliver ikke pensioneret før om mange år?

Eller føler du dig som en fiasko i missioneringsarbejdet, fordi du aldrig har været på en fuldtids-mission?

Måske skræmmer (eller keder) selve tanken om at være missionær dig, fordi du simpelthen ikke kan forestille dig selv tale om evangeliet til fremmede?

Prøv denne quiz. Den kan måske give dig nogle ideer, som du ikke havde tænkt på. Og måske opdager du, at du klarer dig bedre, end du tror.

☐ 1. Byder jeg nye naboer velkommen? Prøver jeg at indlede og bevare et venskab med dem, hvad enten de er interesserede i kirken eller ej?

☐ 2. Kan min nabo se, at jeg har høje idealer med hensyn til renlighed, orden og skønhed, ved at betragte mit hus, tøj, lejlighed og bil?

☐ 3. Er jeg så gode venner med mine naboer, at vi kan bede dem om hjælp i påkommende tilfælde?

☐ 4. Indbyder jeg naboer, der ikke er mormoner, til familie- og kirkeaktiviteter?

☐ 5. Afholder jeg mig fra at sladre, bande og fortælle „uartige" historier?

☐ 6. Gør jeg nogen sinde noget godt for mine naboer?

☐ 7. Undlader jeg at føle mig bedre end dem, som drikker og ryger?

☐ 8. Når jeg får tilbudt en kop kaffe, ved jeg så, hvordan jeg høfligt kan afslå?

☐ 9. Korresponderer jeg med venner og slægtninge, som ikke er mormoner?

☐ 10. Sender jeg eksemplarer af Mormons Bog og Den danske Stjerne til venner, der ikke er mormoner?

☐ 11. Sparer jeg op til en mission, og har mine børn deres egne sparekonti til deres mission?

☐ 12. Læser jeg regelmæssigt i skrifterne?

☐ 13. Beder jeg om, at nationer og enkeltpersoner vil være modtagelige for evangeliet?

☐ 14. Er jeg ærlig overfor forretningsforbindelser?

☐ 15. Bidrager jeg til kirkens missioneringsfond?
☐ 16. Prøver jeg på at overvinde min eventuelle forudindtagethed mod racer, mennesker eller kulturer?
☐ 17. Beder jeg om hjælp til at opdage muligheder for at forkynde evangeliet?
☐ 18. Lader jeg mine kolleger vide, at jeg tilhører Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige?
☐ 19. Er jeg på udkik efter passende lejligheder til at bære mit vidnesbyrd for andre?
☐ 20. Har jeg under bøn valgt en ikke-mormonven eller familie, som jeg kan præsentere for missionærerne? Sender jeg henvisninger ind?
☐ 21. Skriver jeg nogen sinde breve til missionærer?
☐ 22. Undlader jeg at kritisere kirkens autoriteter eller beklage mig over møder, velfærdsprojekter, påklædningsstandarder, osv.?
☐ 23. Udvikler jeg evner som missionær ved villigt og godt at virke som hjemmelærer, besøgslærerinde eller i andre kaldelser?
☐ 24. Underviser jeg mine børn i huslige og andre færdigheder, som de kan få brug for som missionær?
☐ 25. Holder vi familiebøn og studerer vi skrifterne sammen, og holder vi en ugentlig familiehjemmeaften som forberedelse til missionsgerning?

Hvis du hurtigt gennemlæser denne opgave, vil du måske føle dig helt overvældet; men hvis du oprigtigt prøver at besvare den, vil du måske opdage, at du har flere ja'er end nej'er - og måske endda på nogle områder klarer dig ganske godt.

Ideerne i denne quiz kan grupperes i fem slags pligter, som kirkens missionærafdeling har opstillet:

1. „At leve - jeg lever og er et eksempel på Jesu Kristi evangelium."

Selv om man ikke er nødt til at gøre noget ekstra for at være ærlig, venlig og dydig, er eksemplet ét af de bedste stykker missionærværktøj, der findes. Ernest Eberhard, jr., tidligere præsident for Utah Salt Lake City mission, siger, at når han har spurgt folk, hvorfor de sluttede sig til kirken, begynder svaret meget ofte med: „Jo, der var en god ven. . ." Præsident Spencer W. Kimball har sagt: „Der kan ikke ydes kirkens missionærkaldelse nogen større tjeneste end at være et eksempel på positive, kristne dyder."

2. „At bede - jeg beder om, at dørene til nationers og menneskers hjerter må åbnes."

At bede er også allerede en del af vor tilværelse. Og det er ikke vanskeligt i vore bønner at inkludere præsident Kimballs ønske: „En alvorlig, fortsat anmodning til Herren om at åbne porten til nationer og blødgøre kongers og herskeres hjerter, således at missionærer kan komme ind i alle lande og forkynde evangeliet." (tale ved junikonferencen den 27. juni 1975) Tre år senere forstærkede han dette ønske: „Jeg håber, at vi fra nu af . . . aldrig vil tænke på at bede, uden at vi beder om, at Herren vil påbegynde sit program og gøre det muligt for os at bringe evangeliet ud til hans folk, sådan som han har befalet det."
Det er noget, som enhver kan gøre, uanset hvem eller hvor vi er.

3. „At forberede sig - Jeg forbereder mig selv og mine børn på at være missionærer."

At berede sig til en mission betyder bestandigt at holde sig en mission for øje, mens vi lever vort normale liv; arbejde hårdt, bede, studere, opspare penge, holde sig rask, lære at elske og betjene andre og at lære vore børn at gøre det samme.

4. „At afsende - Jeg sender penge, eksemplarer af Mormons Bog, subskriptioner til Den danske Stjerne, osv. til én eller anden på mission. "

At sende bidrag til kirkens almindelige missioneringsfond, at sende eksemplarer af Mormons Bog og at give venner abonnementer til Den danske Stjerne er måder at være aktivt involveret i missionering uden så meget som at forlade hjemmet.

5. „At tjene - Jeg udfører en medlems-missionær-mission ved at gøre mig til venner med bekendte og familier, som ikke er medlemmer af kirken."

De første fire pligter på denne liste bryder i virkeligheden slet ikke ind i vort normale livsmønster. Den femte kræver lidt mere indsats - men den er det sandelig værd; under bøn at udvælge nogen, som man allerede har haft gode erfaringer med, og indbyde ham så til at lære mere om kirken.

„Når i gør, hvad jeg siger"

Harriet S. Halbert

Vi havde et meget tilfredsstillende ægteskab, så længe vi holdt religion udenfor, og det var udmærket for os begge to. På grund af min meget ulykkelige barndom forlod jeg som attenårig hjem og kirke, og da jeg var tyve giftede jeg mig med Norman, som ikke var medlem. Og selv om jeg ikke efterlevede min religion, føler jeg, at Helligånden ledede og beskyttede mig i mit ægteskab. Norman var et godt menneske, og, skønt stærkt forudindtaget imod kirken, gik han ind på at lade mig opdrage vore børn som mormoner. Jeg havde aldrig selv i sinde igen at sætte min fod i kirken, men mine åndelige rødder må have været dybere, end jeg vidste.

Vi blev ikke velsignet med børn de første femten år, men så adopterede vi en lille dreng. To og et halvt år senere fødte jeg en søn. Da Douglas var tre år gammel, tog jeg ham med i søndagsskole, fordi jeg havde besluttet, at mine børn skulle bringes, ikke sendes, sådan som jeg selv var blevet. Jeg havde ikke til hensigt selv at blive involveret; jeg ønskede bare, at vore to drenge skulle få en god religiøs baggrund. Et af mine yndlingsslagord var: „Mine dårlige vaner skader ikke andre end mig selv, men skulle jeg nogen sinde acceptere en kaldelse i kirken, vil jeg efterleve standarderne fuldtud." Jeg følte mig sikker, fordi jeg ikke havde i sinde at acceptere nogen kaldelse. Men da Steven var lige ved tre år gammel, blev jeg kaldet til at undervise børn på hans alder i juniorsøndagsskolen. Med stor betænkning accepterede jeg kaldelsen; Steven ville ikke gå i søndagsskole uden mig, så jeg var gået i fælden. Og jeg begyndte straks at efterleve visdomsordet og alle de andre befalinger, så godt jeg kunne.

Efterhånden opdagede jeg, at evangeliet var det, som jeg behøvede og ønskede for min familie. Jeg fik et stærkt vidnesbyrd, gennemgik en pinefuld periode med omvendelse og indviede mit liv til Herren. I 1956 fik jeg min patriarkalske velsignelse, og i den var denne trøstende forsikring: „Hvis du er trofast og bønsom, vil Herren gå foran dig, og ved budbringer vil han berede vejen, så dit hjertes retfærdige ønske og dit livs bøn til rette tid vil blive besvaret og alt blive godt."

Hvilken lykke! Og alligevel var den iblandet megen bedrøvelighed, fordi min kære mand ikke ville vide af den. Jeg var stædig og prøvede at påtvinge ham evangeliet. Jeg ville have ham til at forstå og acceptere dette vidunderlige, som jeg havde fundet. Men fordi jeg pressede så stærkt var vi i 1958 tæt på en skilsmisse. Den krise gjorde mig meget ydmyg, og jeg tilbragte meget af min tid i bøn, idet jeg lagde sagen i min himmelske Faders hænder. Jeg vidste, at jeg ikke mere måtte presse sådan, ikke mere måtte få min mand til at føle sig skyldig over, at han ikke kom i kirke sammen med os. Og jeg begyndte at prøve at skabe et virkelig lykkeligt hjem for ham. Jeg bestemte mig til at blive en eksemplarisk og kærlig hustru på enhver måde og lade ham have sin handlefrihed. Norman, der er et oprigtigt menneske, holdt sit løfte om at lade mig opdrage drengene i kirken. Det var beundringsværdigt på grund af den stærke antipati, han havde haft siden sin barndom. Mine drenge og jeg accepterede enhver kaldelse til at tjene i kirken, og vi kom altid hjem med glade smil og kærlighed til far. Vi bad for ham, fastede for ham, men først og fremmest elskede vi ham. Han var altid familiens overhoved.

Jeg følte, at jeg var nødt til at kende evangeliet godt for at kunne besvare eventuelle spørgsmål, Norman måtte komme med, så i 14 år studerede jeg flittigt - og jo mere jeg lærte, des vigtigere blev evangeliet. Jeg talte kun om det til ham, når Ånden bevægede mig dertil, og mange gange fik jeg klare tilskyndelser med hensyn til, hvad jeg skulle sige, og hvornår jeg skulle sige det. At tale om disse 14 år i blot nogle få sætninger er svært. Der var mange tilbagefald og megen sorg, men drengene og jeg holdt aldrig op med at efterleve evangeliet.

I 1967 besluttede Norman at tilslutte sig et religiøst tjeneste-broderskab, og jeg var bange for, at dette ville blive én barriere mere imod hans omvendelse. Ivrigt fortalte jeg ham om mine bekymringer over, at dette ville gøre ham endnu mere forudindtaget mod kirken. Og da han sagde, at han ikke var forudindtaget imod kirken, spurgte jeg: „Er du tolerant nok til at gå i kirke med mig?" Han svarede ikke straks, men senere på dagen sagde han, at hvis jeg virkelig ønskede, at han skulle gå med, ville han gøre det. Så begyndte han at komme i undersøgerklassen i søndagsskolen, og i løbet af et årstid også til nadvermøderne. Selvfølgelig frydede drengene og jeg os, og vi vil for evigt være taknemmelige overfor wardets medlemmer for den måde, hvorpå de bød ham velkommen og gjorde ham til en del af wardet. Men i det år kunne jeg mærke, at der foregik en kamp inden i ham. Han stod tvivlende overfor mange lærdomme. (Senere spurgte vi ham om, hvad der var den vigtigste årsag til hans omvendelse, og han sagde, at hans familie betød mere end noget andet for ham, og at familieorienteringen i kirken øvede stærk tiltrækning. Desuden var han ikke i stand til at bevise noget forkert i evangeliet, så han måtte gå ud fra, at det var rigtigt.) Jeg var også glad for, at vi blev indbudt til så mange selskabelige aktiviteter i hjemmene hos wardets medlemmer, og Norman opdagede, at vi kunne more os sammen uden at behøve alkoholiske drikke. Han støttede også drengene på deres missioner og holdt korte taler i nadvermødet forud for deres afrejse.

Men det var de inspirerende ord af ældste Boyd K. Packer fra De tolvs Råd ved hjælpeforeningskonferencen i Salt Lake City i efteråret 1971, der gav mig mod til at fortælle min mand, hvad jeg følte med hensyn til, at han skulle slutte sig til kirken. Ældste Packer sagde bl.a.: „Jeg har ofte sagt, at en mand ikke kan modstå at blive medlem, hvis hans kone virkelig

ønsker det, og hvis hun ved, hvordan hun skal opmuntre ham.

Hvis I har tro nok, og I ønsker det tilstrækkeligt meget, kan I stadig komme til at opleve jeres mænd som familieoverhoveder, der er aktive og trofaste i kirken.

Nogle af dem, der forlængst har opgivet alt håb, har bittert sagt: ,Der skal mindst et mirakel til!' Og til det kan jeg kun sige: ,Og hvorfor ikke? Hvorfor skulle der ikke ske et mirakel? Er sagen ikke det værd?'

Jeg gentager, hvis din mand ikke føler sig hjemme i kirken, så gør alt, hvad der står i din magt for at få ham til at føle sig i kirke, når han er hjemme.

Søstre, få evangeliet til at være umagen værd for dem, og lad dem vide, at det er det, I stræber efter.

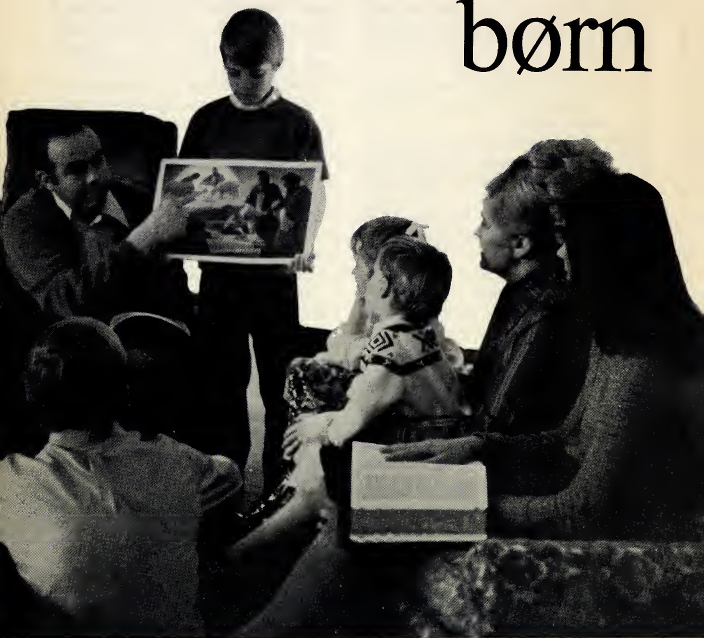
Nogen må fortælle ham det - han skal have at vide, hvor meget evangeliet betyder for jer." (*Den danske Stjerne*, juli 1972, s. 276-80)

Se, nu har en Herrens apostel sagt til mig, at jeg skal fortælle min mand, hvad det ville betyde for mig at få ham til at acceptere evangeliet. Hvilken opgave! I vort hjem blev evangeliet aldrig nævnet, medmindre min mand begyndte at tale om det først. Jeg græd og prøvede at regne ud, hvordan jeg nogen sinde ville blive i stand til at gøre det. Så kom jeg i tanker om skriftstedet: „Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte." (L&P. 82:10) Jeg besluttede igen at faste og bede og have tillid til Herren. Jeg fik først mod til at tale om det i januar måned det følgende år.

Så en aften spurgte jeg Norman, om han mente, han nogen sinde kunne acceptere evangeliet. Han gav mig et fast men ikke uvenligt nej. Idet jeg tog en dyb vejrtrækning, fortalte jeg ham, hvor meget drengene og jeg elskede ham, hvilken god far og ægtemand han havde været; men, sagde jeg, han var ude af stand til at give mig det, som jeg ønskede mest af alt. Godt, nu havde jeg gjort det! En Herrens apostel havde sagt, jeg skulle gøre det. I løbet af seks måneder efter den aften og efter 37 års ægteskab, blev Norman døbt. Det var i sandhed et mirakel.

Når jeg nu ser tilbage på månederne efter den januar samtale, forstår jeg, at det var mange ting, der gav resultatet. Nogle venner fra Salt Lake City gav Norman bogen *No More Strangers* af Hartman og Connie Rector og udfordrede Norman til at indtage sin plads som familieoverhoved og bærer af præstedømmet. Efter den yngste drengs afskedsnadvermøde, hvor Norman talte ganske kort, udfordrede Normans søndagsskolelærer ham til at blive døbt. Steven skrev breve med opmuntringer og bad sin far læse Mormons Bog. Også Douglas bar sit vidnesbyrd for ham. Skønt Steven havde haft en ikke-medlemsfar, før han rejste på mission i 1972, fandt han ved sin hjemkomst i 1974 sin far siddende på forhøjningen som andenrådgiver i biskoprådet.

At tro på vore børn

Lukas 2:7-14

„Og hun fødte sin søn, den førstefødte, og svøbte ham og lagde ham i en krybbe, thi der var ikke plads til dem i herberget.
I den samme egn var der hyrder, som lå ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord.
Og en Herrens engel stod for dem, og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev grebet af stor frygt.
Men engelen sagde til dem: ‚Frygt ikke, thi se, jeg forkynder eder en stor glæde, som skal være for hele folket.
Thi eder er i dag en frelser født i Davids by; han er Kristus, Herren!
Og dette skal være jer et tegn: I skal finde et barn svøbt og liggende i en krybbe.'
Og i det samme var der med engelen en mangfoldig himmelsk hærskare, som lovpriste Gud og sagde:
‚Ære være Gud i det højeste! og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag!'"

Mabel Jones Gabbott

Fotografier af Eldon Linschoten

Den dag da der ingen nat var

(Et julespil om folket i Zarahemla)

(NB: Hvis dette spilles ved en familiehjemmeaften kan børnene tildeles mere end én rolle.)

PERSONER: *Kristi stemme Nephi Kor*
Børn, til at læse vers, holde billeder (I kan måske låne billeder fra kirkebygningsbiblioteket), synge og spille roller som mænd og kvinder.
KOR: „O Betlehem, du lille by" (nr. 105)
(Born kan holde billeder, der viser de begivenheder som fortælles i versene.)

FØRSTE BARN: Længe før Kristusbarnet kom til jorden i Betlehem, fik Esajas, Herrens profet, lov til at se jomfrumoderen og barnet, sådan som de en dag ville blive.

ANDET BARN: Og Samuel, der stod på bymuren, erklærede, at tiden for fødslen nærmede sig, da Herren ville komme for at velsigne alle mennesker, og at himlen ville

blive fyldt med lys den dag, hvor han kom til jorden.
TREDIE BARN: I Zarahemla vidste Nephi, at Samuels profeti var ved at gå i opfyldelse, en dag, en nat og en dag fuld af lys, så de kunne forstå, at i Betlehem langt borte, i en krybbe med hø, blev lille Jesusbarn født juledag.
KOR: „Barn Jesus i krybben" (Syng med mig, F-1)

SCENE 1:

Dagligstue i Zarahemla, mødre sidder beskæftiget med at reparere eller sy eller bare snakke.

FØRSTE KVINDE: (lader som om hun åbner en dør og byder velkommen) Kom ind, Sara. Vi er her allesammen nu. Jeg er glad for, at du kunne komme.
ANDEN KVINDE: Vi er så lykkelige for, at du foreslog, at vi mødre i Zarahemla skulle have en fastedag og mødes for at bede sammen.
TREDIE KVINDE: Ja, det er sandelig vanskelige tider.
FJERDE KVINDE: De ikke-troende gør nar ad os, hvor vi end er, og siger, at vi er tossede at være på udkik efter profeten Samuels tegn.
FØRSTE KVINDE: Ja, de ler og spørger os, hvordan solen kan gå ned, uden at det bliver mørkt.
FJERDE KVINDE: De siger, at vores tro er forgæves.
TREDIE KVINDE: Og det sørgeligste er, at nogle af vores egne kære som er svage bliver ledet bort fra troen.
FØRSTE KVINDE: Selv om der hver eneste dag forekommer mange store tegn og mirakler.

TREDIE KVINDE: Det at vi samles i dag for at faste og bede, vil styrke os.
FØRSTE KVINDE: Vi er allesammen parate. Søster Sara, vil du lede os i bøn om tro og mod? (Alle knæler.)

(Fort. side 6)

GLÆDE TIL VERDEN

Drenge og piger og de voksne med glæder sig allesammen til julegaverne. Forældre finder fornøjelse og glæde over den fryd og undren, som afspejles i deres børns ansigter, når de åbner deres pakker og nyder spændingen og glæden over deres gaver. Det er denne frydefulde ånd ved at give og modtage, der gør julen til en så lykkelig tid. For vore gaver er i lille målestok et bevis på vores påskønnelse af den mest vidunderlige gave af alle - vor himmelske Faders enbårne Søn, Jesus Kristus, vor Frelser.

Udover spændignen ved at åbne pakker og de hyggelige familiesammenkomster er der de dybere følelser af taknemmelighed for ham, hvis fødselsdag vi fejrer hver gang, det er jul. Når vi i et stille øjeblik tænker på de ydmyge omstændigheder, vi forbinder med Jesu fødsel og hans liv og lærdomme, husker vi på, at Åndens gaver er de vigtigste af alle. For det var Frelseren selv, som var det højeste eksempel på gavmildhed. Han tillod, at hans liv blev ofret, for at enhver, ligegyldigt hvem de er, kan få mulighed for at vende tilbage til vor himmelske Fader, hvis de lever et godt liv og er lydige mod Jesu belæringer. Hvilken storslået og gavmild gave!

Hvis vi ønsker at give en værdig gave til Frelseren, vil ingen være mere passende end at vi gør os anstrengelse for at komme til at ligne ham. Vi kan vise kærlighed og oprigtig venlighed mod alle, vi kommer i kon-

KALENDER FOR 1980

Som i de foregående år har hvert sprogområde indenfor det schweiziske tempeldistrikt i 1980 fået tildelt en eller flere "tempeluger" i årets løb. En "tempeluge" er fastsat til at vare fra tirsdag til og med fredag. I løbet af hver af disse fire dage vil der blive afholdt tre endowment-sessioner (om onsdagen og torsdagen fire). På lørdage følges en speciel månedlig orden. Templet er lukket om mandagen. Sessionerne i 1980 begynder lørdag den 5. januar.

ADGANGSTIDER

Session A 6.55 - 7.20
Session B 9.40 - 10.00
Session C 12.50 - 13.10
Session D 14.50 - 15.10 (på fredagen før den 2. lørdag i måneden: 17.00 - 17.20)
Den 1., 4. og 5. lørdag i hver måned er alle sessioner på tysk.
Den 3. lørdag er alle sessioner på fransk.
Den 2. lørdag er de første to sessioner på engelsk og den tredie på tysk.

TEMPELUGER

Dato		Sprog	STAV eller mission
JAN	5	Tysk	
	8 - 11	Finsk	HELSINKI, Helsinki
	15 - 18	Spansk	Barcelona, Madrid, Sevilla
	22 - 25	Tysk	BERLIN, MÜNCHEN, Wien
FEB	29 - 1	Svensk	GÖTEBORG, STOCKHOLM, Göteborg, Stockholm
	5 - 8	Tysk	Hamburg, München, Zürich
	12 - 15	Ital.	Padua, Rom
	19 - 22	Ital.	Catania, Milano
	26 - 29	Tysk	HAMBURG, HANNOVER
MAR	4 - 7	Engelsk	US-soldater, FRA, KAI, STU
	11 - 14	Dansk	ÅRHUS, KØBENHAVN
	18 - 21	Holl.	UTRECHT, Amsterdam, Antwerpen

Dato			STAV eller mission
JUL	1 - 4	Tysk	HAMBURG, HANNOVER
	8 - 11	Finsk	HELSINKI, Helsinki
	15 - 18	Svensk	STOCKHOLM, Stockholm
	22 - 25	Spansk	Barcelona, Madrid, Sevilla
AUG	29 - 1	Tysk	FRANKFURT, Frankfurt
	5 - 8	Tysk	STUTTGART, ZÜRICH
	12 - 15	Holl.	UTRECHT, Amsterdam, Antwerpen
	19 - 22	Engelsk	US-soldater, FRA, KAI, STU
	26 - 29	Fransk	Geneve, Toulouse
SEP	2 - 5	Ital.	Catania, Milano, Padua, Rom
	6	Tysk	
	9 - 29	——	Lukket
OKT	30 - 3	Finsk	HELSINKI, Helsinki

Måned	Dato	Sprog	Stave/Distrikter
	25 - 28	Finsk	HELSINKI, Helsinki
APR	1 - 4	Fransk	BRÜSSEL, Brüssel, PARIS, Paris
	8 - 11	Tysk	STUTTGART, ZÜRICH
	15 - 18	Tysk	DORTMUND, DÜSSELDORF, FRANKFURT, Frankfurt
	22 - 25	Fransk	Geneve, Toulouse
MAI	29 - 2	Tysk	BERLIN, MÜNCHEN, Wien
	6 - 9	Svensk	GÖTEBORG, Göteborg
	13 - 16	Ital.	Catania, Milano
	20 - 23		Præstedømme-uge
	27 - 30	Tysk	Hamburg, München, Zürich
JUN	3 - 6	Ital	Padua, Rom
	10 - 13	Fransk	BRÜSSEL, Brüssel, PARIS, Paris
	17 - 20	Tysk	DORTMUND, DÜSSELDORF
	24 - 27	Dansk	ÅRHUS, KØBENHAVN
	7 - 10	Tysk	HAMBURG, HANNOVER
	14 - 17	Dansk	ÅRHUS, KØBENHAVN
	21 - 24	Tysk	BERLIN, MÜNCHEN, Wien
	28 - 31	Tysk	Hamburg, München, Zürich
NOV	4 - 7	Engelsk	US-soldater, FRA, KAI, STU
	11 - 14	Fransk	BRÜSSEL, Brüssel, PARIS, Paris
	18 - 21	Holl.	UTRECHT, Amsterdam, Antwerpen
	25 - 28	Svensk	GÖTEBORG, STOCKHOLM Göteborg, Stockholm
DEC	2 - 5	Tysk	STUTTGART, ZÜRICH
	9 - 12	Tysk	DORTMUND, DÜSSELDORF, FRANKFURT, Frankfurt
	16 - 19	Fransk	Geneve, Toulouse
	20	Fransk	
	23 - 2	—	Lukket
JAN	3	Tysk	

EGEN ENDOWMENT OG BESEGLING

Medlemmer, som ønsker at modtage deres egen endowment, skal planlægge at komme til templet den første dag (tirsdag) i deres tildelte tempeluge. Vær ved indgangen kl. 7.00.

Missionærer der har modtaget deres kald skriftligt, kan til enhver tid modtage deres endowment i en B eller C session. De bør være ved tempeldøren to timer før den ovennævnte adgangstid for enten session B eller C. De bør planlægge at deltage i flere sessioner.

Nye ægtepar bedes planlægge deres vielsesdato så de kan komme til templet hurtigst muligt efter den borgerlige vielse, for at blive beseglet. De bør medbringe deres vielsesattest. Hvis der er børn der skal besegles til deres forældre, medbringes et korrekt udfyldt, maskinskrevet familieskema, der er behørigt efterset. For adopterede børn skal adoptionspapirerne medbringes.

Indlogerings-reservationer, eller anmodninger om speciel indlogering, bør foretages gennem stavspræsidenten, eller gennem tempelturs-koordinatoren, på den specielle indlogeringsformular; som de har kopier af. Den bør dernæst sendes til templet af stavspræsidenten to uger i forvejen. Dåbsgrupper bedes selv organisere logi andet steds end i herberget.

SWISS TEMPLE
CH-3052 Zollikofen, Tempelstr. 4

LIG JUL ALLE NS BØRN

takt med. Vi kan vise forståelse over for andre menneskers forskelligheder. Vi kan trøste dem, som er syge, eller som sørger. Og vi kan have den tro, som den unge Nephi udviste, da han sagde: „Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så de kan udføre det, som han befaler dem." (1 Nephi 3:7)

På ét eller andet tidspunkt, før juleaften er ovre, kan I foreslå, at I som familie samles og igen læser fra Lukas-evangeliet om den vidunderlige nat for næsten to tusinde år siden, hvor der står: . . . i dag en frelser er født i Davids by; han er Kristus, Herren! (Luk. 2: 11)

Kære drenge og piger overalt, vi håber, at I forstår den dybtfølte kærlighed og omsorg, som vor Frelser har for enhver af os, og som vi også har for jer. Og ved denne julehøjtid udtrykker vi igen den kærlighed og omsorg og vore oprigtige ønsker for en glædelig jul og et velsignet nytår.

Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

SCENE 2:

Nephi taler til nogle mænd, som mødes i det fri.

FØRSTE MAND: (hurtigt ind) Nephi har du hørt det?
NEPHI: Ja, vi var netop ved at tale om det!
ANDEN MAND: De ugudelige har fastsat en dag, hvor alle, som tror på Samuels forudsigelser, vil blive dræbt.
TREDIE MAND: Medmindre Samuels profetier opfyldes.
ANDEN MAND: Vore kvinder og børn må beskyttes.
TREDIE MAND: Nogle mødre holder møde i mit hjem i dag for at faste og bede.
FJERDE MAND: Men mange af vore sønner føres på afveje.
NEPHI: De ugudeliges ondskab fylder mig med stor sorg. Gå tilbage til jeres hjem og familier. Kald dem sammen og bliv hos dem. Jeg vil bede til Herren for mit folk. (*Nephi går bort og knæler for at bede.)*

KRISTI STEMME: (Lys over Nephi) 3 Nephi 1:13-14.

SCENE 3:

Nephi præsiderer over de samlede familier.

NEPHI: Vær hilset, mine brødre og søstre. Hvilke vidunderlige ting, der er sket! Vi er sandelig velsignede blandt alle mennesker, at vi er født i dette forjættede land og på den største tid i jordens historie.
FØRSTE KVINDE: Vi har meget at fortælle vore børn og deres børn.

ANDEN KVINDE: De vil ikke hurtigt komme til at glemme - og det vil vi heller ikke - den nat uden mørke, som velsignede vort land, da den ene dag og natten og den næste dag igen var som én eneste lang dag.
FØRSTE MAND: Var det ikke et dejligt lys, som om en stråleglans fyldte vore sjæle?
NEPHI: Det var et nyt lys, rent og dejligt, helt anderledes end dagens klare solskin. Og dog var der en brænden uden smerte, en brændende fornemmelse i samvittigheden, dybt inde i ens indre tanker.
ANDEN MAND: Og hvad med de ikke-troende, Nephi? Så de opfyldelsen af Samuels profeti?
NEPHI: Stjernens lys og pragt gennemtrængte mange af de ikke-troendes hjerter. De har frigivet alle de brødre, som skulle henrettes, og mange ikke-troende har omvendt sig og tror nu på Samuels ord. Og alligevel forstår kun de, som har tro, betydningen af denne store begivenhed.

I al fremtid vil historien blive fortalt om, hvordan den lysende stjerne forkyndte fødslen af det hellige barn, Herren Jesus Kristus, menneskehedens Frelser, og om det lysmirakel, som viste sig for Guds folk i dette forjættede land. Lad os værne om dette minde og sige Gud tak derfor.

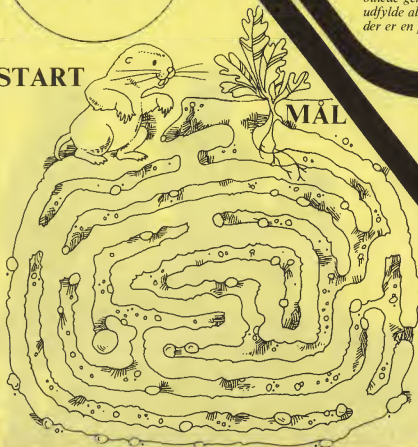
BARE FOR SJOV

Spisetid

Roberta L. Fairall

Hjælp den sultne pungrotte med at finde sin middagsmad af lækre stængler og rødder.

Hvad er dette?

Carol Conner

For at se, hvad dette billede gemmer, må du udfylde alle de rum, hvori der er en prik.

En mandag aften kaldte Jørgen Bjørnson sin familie sammen til familiehjemmeaften. Der blev sunget en sang, en bøn blev opsendt, og lektien blev som sædvanlig givet af far.

Som lærer i ældsternes kvorum betragtede Jørgen sig selv som en ganske god lærer. Men da han begyndte sin lektie lagde hans femten år gamle søn, John hovedet på de foldede hænder og så ud, som om han blundede. Den kun et år yngre Julie var tydelig irriteret, da far kom med „blot et enkelt skriftsted mere". Flere gange blev de yngre børn irettesat: „Kan I børn nu sidde roligt, ellers bliver I sendt i seng."

Da lektien var forbi, gik børnene hver til sit. Og så fulgte denne samtale:

„Jeg ved ikke, hvad der er i vejen med vores børn. De hører slet ikke efter, hvad jeg prøver at fortælle dem," erklærede Jørgen.

„Det er måske en del af problemet, Jørgen," svarede hans kone. „Den kendsgerning, at du fortæller dem det."

„Hvad mener du? Du synes måske heller ikke, at jeg gør det godt nok? "

„Det er ikke det, min ven. Men børn kan bare ikke lide, at man prædiker for dem, især ikke i Johns og Julies alder."

„Hvad skal jeg da gøre?"

„Jo - hvorfor lader du ikke være med at gøre noget i næste uge?

„Du mener ikke at holde familiehjemmeaften?"

„Nej, selvfølgelig ikke. Men du lader bare være med at gøre noget - og lader dem gøre det. Lad dem blive involveret."

„Ved du, hvad den slags familiehjemmeaften vil udvikle sig til? Det bliver een stor fest!"

„Måske en enkelt uge eller to, men det vil de snart blive trætte af. Prøv at lade dem få en chance."

Beslutningen om at lade dem få en chance var ikke let. Men Jørgen bestemte sig til at uddelegere opgaverne til sine børn. Den følgende uge var det børnenes tur. Den aften blev et vendepunkt for familiehjemmeaftenerne hos familien Bjørnson. Julie var oganisatoren. Hvert enkelt af børnene gjorde noget, og John arrangerede lege, som involverede hele familien.

Far var glad for aftenen. Og han opdagede en endnu mere vigtig fordel ved at involvere hele sin familie, da hans kone fortalte ham, at John senere sagde: „Ved du hvad mor, jeg tror, at far nu for første gang tror på os."

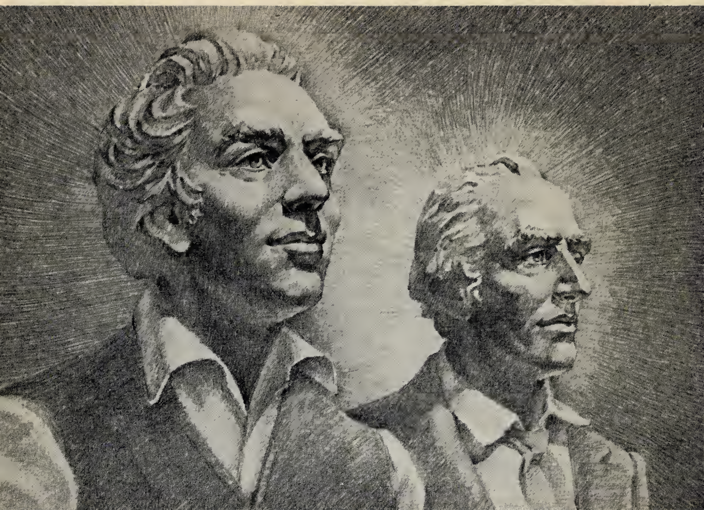
Hvad sker der, når hvert enkelt familiemedlem involveres i familiehjemmeaftenen?

Hver enkelt bidrager med sine egne, selvstændige ideer og talenter. Det giver dybde og variationer i aktiviteterne.

Alle lærer ved at foretage sig noget. Bare det at høre om kagebagning, er ingen erstatning for selv at blande kagedejen.

Selvtillid vkser, når børnene får forskellige opgaver. Man bør være omhyggelig med at give opgaver (at lede sangen, at bede, at fortælle historier, at lede aftenen, at oplæse skriftsteder, at komme med særlige rapporter og tilberede forfriskningerne) der passer til deres evner, som får dem tildelt. Man bør anvende et enkelt system til at lade opgaverne gå på omgang.

Interessen for en aktivitet er stor, når hvert enkelt medlem føler, at han hjælper med til at gøre den vellykket. Familiehjemmeaftenen er ikke nogen rigtig hjemmeaften, medmindre hvert enkelt medlem tager del i fællesskabets velsignelser.

Klassikere af de sidste dages profeter

Præsident Joseph Fielding Smith

(Indledning til „Den første profet i den sidste uddeling"):

Joseph Fielding Smith blev kirkens tiende præsident i en alder af 93, den 23. januar 1970. Til trods for sin høje alder var han mentalt og fysisk særdeles livlig indtil sin død den 2. juli 1972, 95 år gammel. Han var en overmåde produktiv forfatter af bøger og artikler om lærdomsmæssige emner i de 62 år, han virkede som generalautoritet. Han blev født den 19. juli 1876 i Salt Lake City som søn af Joseph Fielding Smith og Julia Lambson. Han var sønnesøn af Hyrum Smith, profeten Josephs ældre bror. Han blev ordineret til apostel den 7. april 1910 af sin far, præsident Joseph F. Smith, kirkens sjette præsident. Han blev opretholdt som fungerende præsident for De tolv Apostles kvorum den 9. april 1951. Han blev rådgiver for præsident David O. McKay den 29. oktober 1965 og virkede i den stilling indtil 1970.

Den første profet i den sidste uddeling

Præsident Joseph Fielding Smith

Jeg ønsker at gøre opmærksom på to kendsgerninger: for det første, at Jesus Kristus er Guds Søn, og, for det andet, at Joseph Smith er en profet. Jeg nævner den første - der er én af de allervigtigste sandheder, der nogen sinde er åbenbaret til mennesket - som indledning til mit vidnesbyrd om den anden.

Må jeg sige, så enkelt og så stærkt, som jeg kan, at vi tror på Kristus. Vi accepterer ham uforbeholdent som Guds Søn og verdens Frelser.

Vi tror, at han kom til verden for at frigøre menneskene fra den timelige og åndelige død, der blev bragt ind i verden ved Adams fald, og i vore hjerter nærer vi grænseløs taknemmelighed over, at han ved udgydelsen af sit blod oprejste alle mennesker til udødelighed, mens de, som tror på og adlyder hans love, også oprejses til evigt liv.

Vi tror, at frelse var og er, og skal komme i og gennem Kristi, den almægtige Herres, sonende blod, og at der ikke er givet noget andet navn under himlen, hvorved mennesket kan blive arvinger til evig herlighed i de kommende riger.

Og må jeg også, så enkelt og så stærkt, som jeg kan, sige, at Joseph Smith jr., profet og seer i disse sidste dage, blev kaldet af Herren Jesus Kristus til at tjene i denne, den sidste uddeling og for sidste gang at gengive til jorden fylde af hans evige evangelium.

Joseph Smith er åbenbareren af kundskab om Kristus og om frelse til verden, for denne tid og slægt. Til ham sagde Herren: „. . . denne slægt skal modtage mit ord gennem dig" (L&P. S:10)

Da Moroni kom til Joseph Smith for næsten 150 år siden, fortalte han den unge Joseph, at hans navn skulle kendes for både godt og ondt blandt alle nationer, slægter og tungemål, eller at der skulle tales både godt og ondt om ham blandt alle folkeslag.

Femten år senere talte Herren selv yderligere om dette løfte ved at sige til profeten: „Jordens ender skal spørge efter dit navn, dårer skal have dig til spot, og helvede skal rase imod dig,

mens de rene af hjertet, de vise, de ædle og dydige altid skal søge råd, myndighed og velsignelse af din hånd" (L&P. 122:1-2).

Hvad mig angår, ønsker jeg at blive regnet mellem dem, som søger råd og myndighed og velsignelser, som de er kom-

met fra denne store profet, som Herren oprejste til at påbegynde gengivelsen af alle ting i denne, den sidste, storslåede evangelieuddeling.
Og jeg er glad for at bevidne, at som årene går, vender flere og flere mennesker i alle nationer sig til Joseph Smith og det evangelium, som han var redskabet til at gengive, for at finde fred i dette liv og håb om evigt liv i den kommende verden.
Den 6. april 1830, lige efter at kirken var blevet organiseret, talte Herren til Joseph Smith og sagde til kirken: „... du skal give agt på alle de ord og befalinger, han giver dig, eftersom han modtager dem, så længe han vandrer i hellighed for mig.
Thi han skal modtage hans ord i al tålmodighed og med tro, som om det var fra min egen mund.
Thi når I gør dette, skal helvedes porte ikke få overhånd over jer, ja, Gud Herren vil sprede mørkets magter for jer og lade himlen bæve til jeres gode og til sit navns ære.
Thi så siger Gud Herren: Jeg har inspireret ham til at føre Zions sag med stor kraft til sejr, og jeg kender hans flid, hans bønner har jeg hørt.
Ja, jeg har set hans tårer for Zion; men jeg skal ikke lade ham sørge over hende længere, thi hans glædesdage er kommet, og hans synder er ham forladt, og min velsignelse hviler over hans gerning.
Thi se, jeg vil velsigne alle dem, der arbejder i min vingård, med stor velsignelse. De skal tro på hans ord, som er givet ham af mig gennem Talsmanden, og som bevidner, at Jesus blev korsfæstet af syndige mennesker for verdens synders skyld, ja, til deres synders forladelse, som har et sønderknust hjerte." (L&P. 21:4-9)
I lys af disse åbenbarede udtalelser siger jeg nu -
at Joseph Smith er den, som alle mennesker må vende sig til i dag for at lære sandheden at kende om Kristus og hans evangelium;
at til sin tid vil navnet på denne profet blive kendt i ethvert hjørne af jorden og blandt alle folkeslag;
at de ærlige af hjertet vil acceptere ham som profet og vil tilbede den Herre, som han åbenbarede;
at den kirke, som han organiserede efter guddommelig befaling, går fremad, fordi den følger de åbenbaringer, der kom gennem ham;
og at alle, som tror på Joseph Smiths belæringer og arbejder efter den kurs, der sattes af ham, vil komme til kundskab om, at Jesus Kristus er Guds Søn, som blev korsfæstet for verdens synder.
På samme måde, som jeg ved, at Jesus er Kristus - og det er ved åbenbaring fra Helligånden - ved jeg, at Joseph Smith er og var og for altid vil være en Guds profet.
Jeg hædrer og ærer hans hellige navn. Sammen med sin bror, der er min bedstefar, patriarken Hyrum Smith, beseglede han sit vidnesbyrd med sit blod i fængslet i Carthage. Og jeg for mit vedkommende ønsker at være et instrument i Herrens hænder til at lade al verden vide, at frelse igen er mulig, fordi Herren oprejste en magtfuld seer i vor tid til at genoprette sit rige på jorden.
I en vidnesbyrdets og taknemmelighedens ånd vil jeg slutte med disse inspirerede ord fra Lære og Pagter: „Joseph Smith, Herrens profet og Seer, har gjort mere (Jesus alene undtaget) for menneskenes frelse i denne verden end noget andet menneske, der nogen sinde har levet her." (L&P. 135:1)
I Herren Jesu Kristi navn. Amen.

Denne tale blev holdt ved indvielsen af besøgscentret i Independence i staten Missouri den 31. maj 1971.

Hvad Joseph Smith ønskede for de unge

William G. Hartley

Vi studerer, diskuterer og anerkender profeten Joseph Smiths bidrag til kirken, men sjældent hæfter vi os ved hans interesse for og bidrag til ungdommen. Og alligevel findes de grundprincipper, hvorpå kirkens program for unge bygger, i profetens forhold til de unge mennesker på hans tid.

På den tid kunne udtrykket *ungdom* betegne alle fra ti-års-alderen til dem på 25. Ikke blot kom puberteten dengang senere, men den fysiske vækst var også dengang en mere gradvis proces end nu, idet den endelige højde ikke var opnået, før en ung mand var omkring de 25. For at udtrykke det så enkelt som muligt, så

rykkede tidligmodne unge ind i de voksnes rækker, lige så hurtigt de kunne klare sig dér, uden hensyn til, hvilken alder de havde.
Profeten Joseph havde fire ret så tydelige forpligtelser der har med unge mennesker at gøre: (1) deres behov for voksen kærlighed, respekt og vejledning; (2) deres behov for en sund balance mellem arbejde og leg; (3) deres behov for oplæring, og (4) deres behov for religiøs undervisning.

Voksen kærlighed, respekt og vejledning. Joseph Smith elskede og respekterede ungdommen. Måske betød de så meget for ham, fordi døden krævede fem af hans og Emmas ti små børn.
Der er talrige eksempler på hans høje mening om de unge. Da John Bellows og hans far engang besøgte profeten, følte drengen sig af betydning, fordi Joseph Smith „tog meget stor hensyn til ham" i løbet af den timelange samtale mellem de to voksne. William H. Walker fortalte, hvordan profeten, efter at have erfaret, at en gæst i huset generede én af de ansatte piger i Mansion House, beordrede manden ud uden at give ham lov til at betale sin regning: „Jeg ønsker ikke dine penge eller penge fra nogen anden mand af din slags." Ved en anden lejlighed tog Emma og Joseph nogle af de ti børn i familien Walker til sig, da Søster Walker døde. „Vi nød alle mulige privilegier," skrev datteren Lucy Walker. Joseph Smith behandlede hendes bror Loren som en nær og betroet ven: „Han var altid ved hans side; arm i arm vandrede de og samtalede frit om forskellige emner." Da profeten engang som gæst hos familien Hess var træt af at studere, morede han sig med at lege med børnene i nærheden af huset, inklusive den 14-årige John W. Hess.
Selv om profeten respekterede unge mennesker, forventede han, at de skulle opføre sig respektfuldt. Goudy E. Hogan sad som 14-årig bag ved Joseph Smith under et søndagsmøde i lunden nær ved Nauvoo templet. Han betragtede profeten, da han afbrød den ældste, som talte, og sagde til forsamlingen, at „han ønskede, at nogle af de unge mænd uden for forsamlingen, skulle lade være med at forstyrre mødet ved at tale højt med de unge damer, men vente og gå hjem og tale til dem med deres forældres samtykke." Øjensynligt fortsatte forstyrrelsen, så Joseph gik ned gennem forsamlingen for at tale med de unge. „Det møde blev ikke mere forstyrret," tilføjede Hogan.

Sund balance mellem arbejde og leg. Joseph Smith mente, at de unge både skulle lære at arbejde og at lege, to aktiviteter, han selv engagerede sig stærkt i. Der gik mange rygter om profetens evne til at udføre hårdt fysisk arbejde. For eksempel arbejdede William Walker, da han var først i tyverne, i tre år sammen med Joseph. „Jeg gik med ham ud på engen og han hjalp med at slå græsset med segl i mange dage, hvor han hver dag arbejdede hårdt i ti timer," fortæller han.
Historikeren T. Edgar Lyon fortalte engang en historie, han havde hørt som dreng fra en gammel mand, som havde boet i Nauvoo, og som nu levede i hans ward. Den gamle mand sagde, at han som dreng sammen med en anden dreng gjorde noget forkert på en nærliggende gård. Den vrede landmand fik dem arresteret. Dommeren idømte dem en fængselsstraf. Faderen bad Joseph Smith gribe ind. Profeten, der selv havde erfaringerne om sine bitre fængselsoplevelser frisk i minde, bad dommeren løslade drengene på hans ansvar i seks måneder. Derefter satte Joseph de to drenge til at arbejde med at køre skærver og grus til Nauvoo's hullede gader. Drengene fik halvtreds cents (en halv

dollar) om dagen, af hvilken løn de betalte både landmanden for de skete skader og sagsomkostningerne. Denne bror indrømmede, at det var den bedste belæring om bevidst at ødelægge andres ejendom, han nogen sinde har modtaget, og at det var den bedste oplæring til fast arbejde og til at fortjene en ærlig løn, som han nogen sinde har gennemgået.

At Joseph Smith kunne lide at „bryde stok"[1]/ at brydes, spille bold, svømme og jage er velkendt. William Allred, som spillede bold med Joseph mange gange, genkalder sig et tilfælde, da nogen kritiserede profeten for at indlade sig i leg. Som svar på kritikken fortalte Joseph en lignelse om en profet og en jæger - der tydeligt forklarede hans egen filosofi om forholdet mellem leg og arbejde. Som historien fortæller, sad en vis profet under et træ og morede sig med ét eller andet. En jæger kom forbi og irettesatte ham. Profeten spurgte jægeren, om han altid holdt sin bue spændt. „Åh nej," sagde han.

„Hvorfor ikke?"

„For så ville den miste sin elasticitet." „Nøjagtigt sådan er det med min hjerne," sagde profeten, „jeg ønsker ikke at den skal være spændt hele tiden."

Oplæring. Til trods for begrænset skolegang elskede Joseph Smith at studere og at lære. Han var til dels påvirket af en omgangskreds af skolelærere. Hans far havde engang undervist i en skole. Hans bedstemor på mødrene side, der var skolelærerinde, lærte hans mor grundprincipper for regning, skrivning og læsning. Josephs hustru var lærerinde, en kvinde med liberal kultur og forkæmper for uddannelse. Og hans vigtigste sekretær under oversættelsen af Mormons Bog var skolelæreren Oliver Cowdery.

Joseph søgte også at adlyde de mange åbenbaringer, der krævede uddannede hellige. Herren sagde, at man skulle „søg(e) visdom i de allerbedste bøger; søg(e) efter kundskab ..." (L&P. 88:118); og „studere og lære og blive bekendt med alle gode bøger, sprog, tungemål og folk." (L&P. 90:15) Det, der er i himlen, på jorden og under jorden, astronomi, geologi, geografi, historie, politik og samtidige begivenheder skulle også forstås (se L&P. 88:77-80)

Men Joseph Smith syntes, at for mange nyomvendte var dårligt uddannede ligesom han selv. Mange var som Harrison Burgess, der sagde: „Jeg boede sammen med mine forældre, indtil jeg var over 14 år gammel, og da jeg var den ældste af min fars børn, blev jeg bestandigt holdt til arbejdet og havde kun liden mulighed for at opnå nogen uddannelse." Så i en tid med provinsielle og private skoler og sommetider uden nogen skoler, med privatlærere og med uendeligt få offentlige skoler, blev Joseph Smith også uddannelsesmæssigt en reformator, der var langt forud for sin tid.

Skoler dukkede op i så godt som alle større sidste dages hellige nybygder. I Kirtland startede Joseph Smith tilligemed Profeternes Skole en Kirtland High School, frekventeret af 140 „småbørn og unge mennesker". Fagene indbefattede regning, geografi, grammatik, skrivning, læsning og sprog. Ved hver termins afslutning måtte eleverne gennem en eksamination, der foregik i overværelse af formynderskabet - inkluderende Det øverste Præsidentskab. Også i Kirtland åbnede Eliza R. Snow en skole for „unge damer", én af de få private skoler, der på stedet. I Missouri påbegyndte mormonerne de første skoler, der nogen sinde havde været i Jackson County.

I Nauvoo forudsatte byens frihedsbrev et sammensat skolesystem - lige fra grundskoler i hvert enkelt ward for børn til High School for de unge, foruden et universitet for ungdommen og de voksne. Historikere har identificeret snesevis af mænd og kvinder, der virkede som lærere i Nauvoo. Fordi det var for enhver, som ønskede undervisning, var systemet finansieret gennem de offentlige skatter - en revolutionær idé på den tid.

Religionsundervisning. Joseph Smith støttede fuldtud „loven for Zions indbyggere" (L&P. 68:25-28), der går ud på, at ansvaret for religionsundervisning hviler på forældrenes skuldre. Men han vidste også, at kirken må styrke forældrene i denne opgave. SDH-skoler hjalp ved at undervise i læsning og skrivning ud fra skrifterne. Det gjorde også udgivne hellige skrifter og offentlige prædikener, som fremhævede kristne principper, med ægteskab som et forventet mål for de unge. Optegnelser viser, at de unge virkelig deltog i søndagenes gudstjenester og nogle private søndagaftenbønnemøder og modtog god undervisning. Goudy Hogan siger: „Da jeg var 14 år gammel, gik jeg meget ofte sammen med min fra fra vort hjem de 13 km. til Nauvoo til møde og hjem igen den

samme dag til fods." Han tilføjer, at han var meget ivrig efter at komme til møde og høre på, hvad Herrens tjenere havde at sige. Mary Alice Cannon, en anden 14-årig hørte mange gange profeten prædike.

Joseph Smith støttede begejstret „Unge Mænds og Unge Damers Hjælpeforening" i Nauvoo, der oprettedes under Heber C. Kimballs ledende hånd. Den begyndte ganske enkelt som en lille og tilfældig diskussionsklub. Men uge efter uge kom flere unge til, og større og større møder arrangeredes. Engang da gruppen mødtes i det store værelse oven over profetens forretning, kom han for at tale til dem. Han roste ældste Kimball for hans hjælp til at organisere dette „gode og storslåede værk", komplimenterede de unge for deres gode opførsel, og lærte dem, hvordan man skal opføre sig alle steder, forklarede dem deres pligter og tilrådede dem at organisere sig i en forening til hjælp for de fattige. Specielt bad han dem skaffe penge til og derpå at bygge et hus for en lam bror. Som resultat deraf skrev de unge vedtægter, valgte ledere, arrangerede månedlige møder og gjorde deres forening åben for alle, hvadenten man var medlem af kirken eller ikke, også de unge mænd under tredive i Nauvoo, plus „de søde, kærlige og smukke kvinder i vores by".

Unge kvinder kom også i de voksnes hjælpeforening. Et år tidligere ved hjælpeforeningens første møde var tre af de tyve tilstedeværende søstre under tyve år.

Aktiviteter i præstedømmet på den tid involverede almindeligvis ikke de fleste drenge og unge mænd i kirken. Modenhed, ikke alder, var forudsætningen. Imidlertid kan vi nu identificere mange unge mænd, som tjente godt i officielle kirkekaldelser. Orson Pratt blev missionær i en alder af nitten. (se L&P. 34). Lyman Johnson, senere et ungt medlem af De Tolvs Kvorum, udførte en mission, da han var tyve. George A. Smith, der blev døbt som 15-årig, marcherede med i Zions Camp og blev senere ordineret til medlem af De halvfjerds' første Kvorum i en alder af 18 år. Peter Whitmer jr. blev ét af de otte vidner som 19-årig. Daniel Tyler, endnu ikke 18, udførte selv en mission, da hans ældre kammerat undlod at møde op. Josephs yngre bror, Don Carlos, fik præstedømmet som 14-årig, udførte det samme år en mission og blev som 19-årig præsident i et kvorum for højpræster. Erastus Snow blev døbt som 14-årig, prædikede meget i Ohio, New York og Pennsylvania, og før han var 19, udførte han en mission til staten Vermont. William F. Cahoon, en 17-årig ordineret lærer, var hjemmelærer hos familien Joseph Smith.

Selv om profetens offentlige prædikener - de få vi har optegnelser om, handler mindre om unge mennesker, viser andre optegnelser, at han ikke ignorerede de unge. Han elskede dem. Han kom sammen med dem. Han underviste dem. Han arrangerede skoler for dem. Han opmuntrede de unges gensidige uddannelsesforeninger, som andre havde påbegyndt. Hans eksempel taler højt herom.

---

[1]) *En leg, hvor to sidder over for hinanden på gulv eller jord, mens de holder en stok mellem sig og med den prøver at vælte hinanden.*

Næsten alle har hørt historien om en stolt lille bedstemor, som, idet hun ser sit barnebarn i en parade sammen med de andre soldater, udbryder: „Se bare, alle undtagen Johnny er ude af takt!" Det er en gammel vittighed, man bruger til at vise, hvordan en kær dame nægter at bemærke sit barnebarns ufuldkommenhed, og efter at jeg havde hørt den, arkiverede jeg den bag i hjernen og glemte den. Glemte den - det vil sige, indtil en dag, da jeg spillede stortromme i kadetternes orkester på universitetsskolen i Victoria, British Columbia i Canada.

Den eneste i fodslag

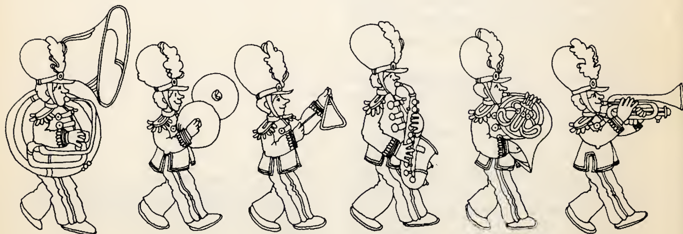
David Hugh Burley

Stortrommeslageren har et skulderbånd, som bærer hans instrument. Når han marcherer afsted, går han som enhver anden går, så hans højre hånd er fremme, parat til at slå på trommen, når hans venstre fod rammer jorden (og omvendt). Dette er vigtigt, fordi stillingen venstre fod og højre hånd markerer begyndelsen af hver takt i musikken.

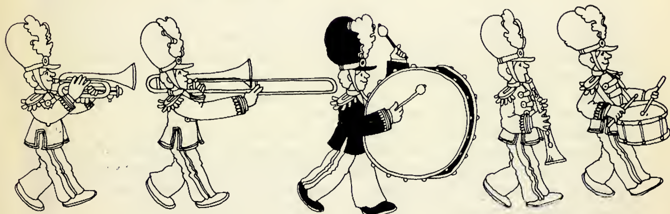
En anden ting - stortrommen *er* stor. Den, jeg slog, var så stor, at jeg kun lige akkurat kunne se henover den. Men jeg kunne ikke se fødderne på de orkestermedlemmer, som gik foran mig. Jeg var afhængig af musikken og den omtalte stilling venstre fod/højre hånd for at holde mig i trit.

Vi havde prøve på vores årlige mønstring. Kadetterne marcherede altid ad skolens indkørselsvej og ud til eksercerpladsen til mønstring. Musikkorpset skulle lede paraden, efterfulgt af delinger i rækker på tre ved siden af hinanden. Alle skulle følge taktslagene for at komme til at marchere i takt.

Mr. Genge, veteran fra den britiske hærs kampe i Nordafrika i den 2. verdenskrig,

ledede manøvrene for hele paraden. Men musikkorpsets medlemmer var især opmærksomme på tambourmajoren. Vi kaldte ham Brown den Første (vi havde fire fyre ved navn Brown på skolen, så vi kaldte dem Brown den Første, Anden, Tredie og Fjerde, og de øgenavne blev hængende ved dem).
Brown den Første var høj, omkring seks fod og seks. (ca. 190 cm.) Han bar sin store sølv tambourmajorstav, et langt „scepter", og det var ham, der bestemte, hvilke melodier, vi skulle spille; og ved at pege med og snurre sin stav rundt i forskellige retninger gav han musikkorpset sine instruktioner.
Den morgen kastede solen sine stråler tilbage fra vores pudsede instrumenter. Vores nypressede uniformer fik os til at se strunke og fine ud.
Mr. Genge råbte med sin høje stemme en ofte hørt kommando: „Parade gå til højre i rækker på tre; til højre - hurtig MARCH!"
Men denne gang gik noget galt. Brown den Første startede med den forkerte fod. Det havde han aldrig gjort før, men nu var han altså ude af takt foran hele orkestret!
Nu fulgte hurtigt en kædereaktion ned gennem rækkerne. Den forreste række musikere, der var klare over, at de var ude af takt med Brown den Første, gik ud fra, at det var dem, der var ude af takt, så de skiftede over for at følge ham. De øvrige rækker gjorde det samme - allesammen undtagen stortrommen. I må huske, at jeg ikke kunne se over trommen for at finde ud af, om jeg var ude af takt med de andre. Jeg lyttede jo bare til musikken og fulgte takten.
„Burley, du er ude af takt!" hviskede lilletrommen ved min venstre side.
Jeg marcherede nogle få skridt, idet jeg fulgte musikkens rytme. Jeg var sikker på, at jeg var i takt med den. „Nej, jeg er ej!" hviskede jeg tilbage.
„Burley, du er ikke i takt!" Dennegang var det Price til højre for mig. „Jo, jeg er!" påstod jeg. Jeg krympede mig, da jeg hørte mr. Genge sige, ganske stilfærdigt: „Burley, skift takt!"
„Men sir," protesterede jeg, „jeg går i takt med musikken!"
Mr. Genge forekom chokeret et øjeblik. Det er ikke sædvanligt for en kadet at svare en overordnet igen, og endnu mindre at nægte at følge en befaling. Men han lyttede til musikken, idet han betragtede mit fodslag, og efter et øjeblik udbrød han: „Men dog, De har ret!"
Og så udstedte han den mærkeligste ordre, der nogen sinde er hørt på den ek-

sercerplads: „Med undtagelse af Burley, kolonne SKIFT TAKT!"

Alle kadetterne måtte skifte fodslag for at komme i takt med mig og musikkens rytme.

Jeg tror ikke, at mange af dem, der var der, endnu husker den begivenhed, uden at de bliver mindet derom. Også jeg havde sikkert glemt den, hvis det ikke var for en anden begivenhed nogle år senere - én, som lærte mig noget andet om at være ude af takt.

Kent og Colleen Ockey var så helt bestemt anderledes end andre familier, jeg havde truffet, mens jeg solgte fotografiske artikler. Ikke bare var de oprigtigt venlige over for mig, men de viste også stor kærlighed til hinanden. Jeg husker, hvor lykkelige de forekom mig, hvor rolig og veltilpas jeg følte mig i deres hjem, selv om jeg ikke kunne finde noget askebæger. Disse mennesker syntes fuldkommen ude af trit med andre, som jeg havde truffet i mit arbejde.

På et lille bord i deres dagligstue lagde jeg mærke til en stort eksemplar af Mormons Bog (der findes en engelsk udgave med stor skrift til brug for svagtsynede. O.a.). Jeg havde tidligere i mit liv læst nogle få kapitler i den, og nu tiltrak den sig igen min opmærksomhed. Ægteparret Ockey besvarede gerne mine spørgsmål og bad mig komme igen. De forestillede mig for missionærerne. Jeg begyndte at studere, bede og søge. 23 dage senere blev jeg døbt. Jeg følte mig til sidst i trit, og jeg har prøvet at holde takt med Herren og vejledningerne fra hans udpegede ledere lige siden.

Efterhånden som jeg voksede i kundskab om kirken, forstod jeg, at evangeliets historie er en historie om mennesker (ofte klassificeret som folk, der er kommet på en forkert hylde af deres venner), og som marcherede i takt med Herren og ude af takt med deres samtidige.

Moses kunne have levet et liv i luksus i et palads, men i stedet for levede han under forfølgelse i kamp for at befri hebræerne fra slaveri. Daniel nægtede at bøje sig og tilbede afguder, selv om det var almindeligt for næsten alle og enhver i hans samfund. Selv om Mormon var omgivet af håbløs fordærvelse i sin omgangskreds, nægtede han at overgive sig til dens nedværdigelse. Disse profeter lyttede til Herren, snarere end at lytte til deres tids indflydelsesrige røster.

I vores uddeling finder vi et andet godt eksempel i Joseph Smith. Et stykke tid var han den eneste, der gik i takt. Så var der tre vidner, derefter endnu otte, og samtidig var der mange andre, som sluttede sig til kirken og alle indordnede deres skridt efter den ene mand, som begyndte med at have en rytme helt for sig selv. Nu er der over fire millioner sidste dages hellige, der marcherer fremad i sandhed.

Men selv om vi måske går i takt med hinanden og med Herren (eller i det mindste prøver derpå), er vi stadig i højeste grad ude af takt med tendenserne i verden. Vi vil blive stadig lettere at få øje på, fordi vi ikke er ligesom alle de andre.

Vi er absolut ikke fuldkomne, men du og jeg ved, at i sandheden er vi de eneste, der er i takt. Der findes mange andre oprigtige sandhedssøgere, der lytter til musik, men kun i den sande kirke markeres den rette takt.

Der er mange andre, som vil hviske (eller råbe) til os, at vi er ude af takt, men hvis vi står fast, kan vi glæde os til den dag, da en stor Mester, den øverste leder af menneskeheden, vil sige det samme som mr. Genge sagde til min gruppe kadetter:

„Hele verden, med undtagelse af dem, som er trofaste i troen, SKIFT TAKT!"

Og hvilken vidunderlig følelse vil det ikke være at vide, at vi hjalp med at berede verden til Herrens komme!

AT IRETTESÆTTE MED KÆRLIGHED

Spencer J. Condie

Vi har sikkert allesammen mærket det, enten medens vi underviste en primaryklasse, opdrog vore børn eller diskuterede et problem med vores ægtefælle - denne pludselige, ubetvingelige irritation, der sommetider blusser op i vrede. Og vi lader vore ord give udtryk for vores fortvivlelse, idet vi undskylder vores lidenskaber under dække af „irettesæt skarpt, når den Helligånd driver dertil" (L&P. 121:43). Men hvordan kan vi ved sådanne lejligheder med stærke følelser være sikre på, at vore følelser virkelig er indgivet af Ånden og ikke blot er udtryk for vores vrede?

Det er ofte vanskeligt at vide. Jeg vil dog sige, at i de fleste tilfælde er vi ikke tilskyndede af Helligånden, hvis vi oplever noget af følgende:

1. *Hvis vi råber.*
2. *Hvis vi bruger bandeord i vores irettesættelse.*
3. *Hvis vi søger at skade den pågældende (inkluderende vore børn) ved at nedbryde hans eller hendes selvfølelse.*
4. *Hvis vi hader nogen eller strides med dem.*
5. *Hvis vi føler, at vi er ligeglade med, hvilken virkning vore ord har på den anden.*
6. *Hvis vi blot giver udtryk for vores frustration over noget, som ikke har noget at gøre med den aktuelle situation.*

På den anden side kan vi være mere sikre på, at Helligånden påvirker os, hvis -

1. Intensiteten af irettesættelsen svarer til årsagen.

Da Joseph Smith irettesatte vagterne i Liberty fængslet, var hans irettesættelses intensitet retfærdiggjort af vagternes ækle sprog, med hvilket de havde tilsmudset to guddommelige personers hellige navne. Det samme var tilfældet med Frelserens uddrivelse af vekselererne fra det hellige tempel; deres blasfemi og helligbrøde frembragte en voldsom reaktion. Imidlertid fortjener et fire år gammelt primary-barn med snavsede ben mere langmodighed og overbærenhed.

2. Budskabet er smerteligt for budbringeren såvel som for modtageren.

Med andre ord, hvis vi ikke er overdrevent ivrige efter at få luft for vores fru-

strationer eller vrede over nogen. Hvis vi før vores irettesættelse har talt med „overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtmodighed og uskrømtet kærlighed; (gennem) venlighed og sand kundskab" (L&P. 41:2), vil fysisk og verbalt misbrug være højst usandsynlig.

3. Vi rettesætter omgående uden at oparbejde dårlige følelser.

Når Helligånden motiverer os til at irettesætte nogen, kommer irettesættelsen, før vi har haft tid til at oparbejde dårlige følelser i en længere periode. Hvis vi bevæges af Helligånden, vil vi gøre en anstrengelse for at udjævne forskelle og oprette et mere åbent, tillidsfuldt forhold.

4. Vi følger vores irettesættelse op med „større kærlighed" (L&P. 121:43).

Denne kærlighed må ikke være hyklerisk; og den skal komme umiddelbart efter irettesættelsen, ikke efter flere timers eller dages uvenskab. Denne genforsikring bør gentages ofte, så irettesættelsen ikke vil blive en hindring for et fortsat venskabsforhold.

5. Vi overvejer vore ord - og vore følelser - omhyggeligt.

Vi kender alle kendsgerningerne, så vi kan tale med „sand kundskab, som uden hykleri og uden svig vil udvikle sjælen meget" (L&P. 121:42). Vi søger ikke at skade, ikke at overdrive eller gøre problemet større. Vort formål er oprigtigt at hjælpe den anden og diskutere det specielle problem. Vi får ikke modparten til at føle sig mindre værd.

6. Vi er, og har været, i harmoni med Ånden før irettesættelsen.

Forældre, som afbryder deres eget vrede skænderi for at irettesætte deres børn for et uordentligt hus, er, mest sandsynligt, ikke drevet af Helligånden.

7. Vi forbereder irettesættelsen med bøn hvis dette er muligt.

Ved en bestemt lejlighed blev jeg kaldt til en familie, der var i vanskeligheder. Faderen havde fysisk mishandlet sin kone og børnene. Flere timer før vi mødtes, tænkte jeg på, hvad jeg skulle sige til dem. Jeg var fast besluttet på at ville begynde mine bemærkninger til denne uvenlige mand med nogle bitre ord om hans grusomhed over for sin familie; men om aftenen, da jeg mødtes med dem, hørte jeg mig selv sige: „Fred, jeg holder af dig, og jeg holder meget af din kone og dine børn. Jeg vil gerne hjælpe med til at opbygge et evigt hjem for jer." Han var ikke længere i defensiven. Hans kone var ikke længere interesseret i at finde fejl; de var ivrige efter at aflægge nye løfter og glemme det ubehagelige forgangne. De var lærevillige og modtagelige for præcis rådgivning.

8. Vi føler os i fred med os selv efter irettesættelsen.

Hvis vi virkelig er påvirkede af Helligånden, vil den tilskynde os med hensyn til, hvad vi bør sige, og hvordan vi skal sige det. Bagefter behøver vi ikke at fortryde, hvad der er blevet sagt, eller ikke er blevet sagt.

Perth i Australien:

Det krævede mod, ikke penge

H. Dyke Walton

Jeg følte mig bestemt ikke som ekspert, men de fire mænd i det lille værelse betragtede mig, som om jeg var det, Reggie, Robert, Charles og Don, distriktspræsidenten; de behøvede hjælp til at få deres nye kirkebygning op at stå, og jeg var blevet sendt med det formål for øje.

Men der kommer tidspunkter, hvor eksperten ikke har nogen svar. Hvad kunne jeg fortælle disse mænd, som ønskede en ufejlbarlig metode til at indsamle de nødvendige midler? Rigtig nok var den godkendte metode at få bidrag fra medlemmerne. Men disse medlemmer sagde, at de var ude af stand til at yde sådanne bidrag - eller i det mindste syntes det at være således. Selv de rigeste af dem virkede fattige.

Men jeg kunne ikke finde på nogen anden løsning. Jeg sagde: „Selvfølgelig er vi nødt til at få pengene fra medlemmerne."

De nikkede men sagde ikke noget. De vidste, at jeg slet ikke havde løst deres problem.

Så jeg tog et skridt til. „Det er for det første absolut nødvendigt, at hver af jer indgår jeres egen personlige aftale," sagde jeg.

„Hvor meget foreslår du?" spurgte Don.

„Jeg vil foreslå omkring 50 pund." Jeg kunne se på deres ansigter at jeg havde ramt for dybt.

„Som det er for lederen gælder det for folket," mindede jeg dem om. „I kan ikke bede andre gøre noget, som I selv betænker jer på at gøre. Når I har indgået jeres egen aftale, vil Herren hjælpe. Med hans hjælp, med god planlægning og hårdt arbejde kan alting udrettes. " De nikkede, men det var tydeligt, at de var betænkelige. To af disse mænd var gået af med meget små pensioner, og de to andre, den ene entreprenør og den anden ufaglært arbejder, havde familier og små indtægter.

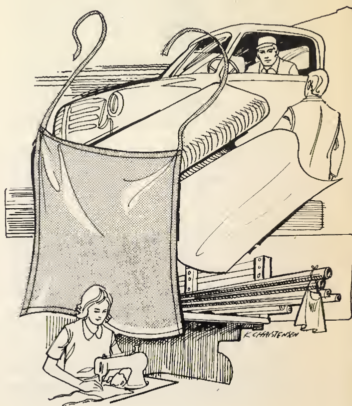
Efter mødet kørte Don mig tilbage til mit hotel, og Charles ledsagede os. Da jeg steg ud af vognen, så Charles på Don og sagde: „Jeg tager en bus herfra. Jeg er nødt til at tale med bror Walton."

„OK," svarede Don. „Jeg henter dig klokken syv, så vi kan komme til mødet til tiden." Han smilede, men den bekymring, der kom i hans øjne, efter forslaget om de 50 punds bidrag var der stadig.

Charles og jeg gik op ad trapperne til hotelverandaen og satte os på nogle kurvestole. Jeg betragtede hans ansigt og så

et langt livs hårdt slid bag ved. Vi sad der og rokkede på vores stole og så hen over gaden på den store, grønne park og længere borte Det indiske Ocean.
Til sidst talte han. „Med hensyn til de penge: Jeg er på fast pension og har ikke nogen anden indkomst. Mit helbred er ikke godt. Min kone og jeg slider og slæber hver måned for at få nok til at betale vore regninger. Ærlig talt kan jeg ikke se nogen udvej for at love noget som helst - hverken 50 pund eller mindre." Han var en ydmyg mand, og jeg var ked af, at jeg havde bragt ham i den stilling; jeg kunne også mærke hans fortvivlelse over, at han ikke var i stand til at bære sin andel af den fælles byrde. „De fleste af de andre er i en lige så vanskelig stilling som jeg er. Det kan være, at vi skal vente et stykke tid, før vi forsøger os med så stort et foretagende." sagde han trist.
Jeg sagde ikke noget, for jeg ønskede ikke at presse Charles, men jeg må indrømme, at mine tanker begyndte at beskæftige sig med de mange historier om folk, der havde været i stand til at udrette det umulige. Til sidst sagde jeg: „Må jeg foreslå, at du taler dette igennem med din kone og beder om det? Det er jo i virkeligheden en sag mellem dig og Herren, ikke med mig eller nogen som helst andre."
Charles rejste sig, og vi trykkede hinanden i hånden. Han var en lille, blegtudseende mand med meget lidt styrke i hænderne, men der var oprigtighed i hans øjne. Han gik ned ad de buede trætrin; idet han gik over gaden må han have følt mine øjne på sin ryg, for han vendte sig og vinkede. Jeg var ved at gå til mit værelse, da Reggie kørte frem, vinkede og parkerede sin vogn. Han var ung og adræt og sprang op ad trinene, to ad gangen. Han fortalte mig om sin lille virksomhed, sine små børn og manglende arbejde, og sagde til sidst, at han ganske enkelt ikke kunne se, hvordan han kunne binde sig til 50 pund.
Jeg greb ham om skuldrene. „Lad mig foreslå, at du diskuterer dette med din familie og med Herren. Du ønsker ikke at bygge den kirke for mig men for Herren. Måske har han ét eller andet i tankerne for dig. Men vær først og fremmest ikke fortvivlet. Ingen forventer, at du skal gøre mere, end du er i stand til at gøre."
Reggie havde travlt, og der var øjensynligt ikke mere, jeg kunne sige. Jeg vidste, at med mindre disse ledere afgav deres løfter, kunne deres medlemmer ikke forventes at reagere positivt. Jeg havde ikke megen tid til at tænke på Reggie; før min besøgende var ude af sigte, kaldte en hotelkarl mig til telefonen.
Det var Robert. Han var pensioneret postfunktionær, en fin mand og fornylig omvendt til evangeliet. Han talte langsomt, og han gentog i telefonen næsten ord for andet, hvad Charles havde sagt. „ Vi har kun en lille indtægt . . . en fast indtægt. . ."
Jeg stod i hall'en ved receptionsskranken. Der var andre mennesker rundt omkring, og jeg syntes ikke, jeg kunne diskutere Roberts økonomi på et offentligt sted. Jeg var enig i, hvad han sagde, men så mindede jeg ham om noget andet: „Men der er en anden, du er nødt til at tale med, foruden med mig." Der blev en pause, og så svarede han: „Jeg forstår. Vi ses til mødet. "
Medlemmerne fyldte den lille røde murstensbygning, som de kaldte for deres kirkebygning. Vi lukkede alle vinduer, men alligevel kunne naboernes radio høres gennem væggene. Mødet var som sædvanlig, med få overraskelser. Til trods for begivenhederne om eftermiddagen var jeg ikke spor forbavset, da præsidenten og hans rådgivere bekendtgjorde, at de hver ville binde sig til at betale 50 pund til den nye bygning. Der-

es taler klang, selv om de var korte, af oprigtighed, og forsamlingen blev bevæget til også at være med.
Jeg vendte den næste dag tilbage til Sydney med stor tillid. Pengene ville blive indsamlet; bygningen ville blive opført. Alt, hvad der var tilbage for mig at sørge for, var en supervisor til opførelsen af kirkebygningen. Jeg sendte et telegram til Salt Lake City og bad dem sende en sådan.
De første ugentlige rapporter fra Perth var ikke opmuntrende. Penge var blevet lovet, men der var ikke nok. Snart besluttede jeg mig til endnu et besøg for at finde ud af, om de var parate til at påbegynde byggeriet. Jeg ønskede bestemt ikke en supervisor siddende i Perth uden nogen bygning at opføre. Jeg sendte telegram til Don, og en uge senere sad jeg igen sammen med de samme fire mænd. Denne gang var der tydeligt nok noget spændende ved dem, og det havde jeg ikke mærket tidligere. Jeg begyndte at spekulere men gav op og bad så Reggie give sin rapport.
„Jeg kunne ikke se, hvordan det ville være muligt for mig at skaffe de 50 pund, men min kone og jeg bestemte os alligevel til at binde os til det og så håbe på, at vi ville finde udvej for at skaffe dem. Efter at have lovet det, henvendte jeg mig til en planteskole for at se, hvad der ville ske. Jeg fik en kontrakt på at skaffe vilde blomsterfrø - vi har de skønneste vilde blomster her i det vestlige Australien. Jeg var heldig; planteskolen havde lige fået bestilling på sådanne frø fra et firma i USA. Min familie og jeg selv har brugt vore lørdage og al fritid efter regulært arbejde til at indsamle dem. Vi har ikke alene tjenet de lovede penge men også modtaget nogle ekstra velsignelser fra det arbejde. Børnene var lykkelige for disse familieudflugter såvel som for muligheden til at tjene nogle ekstra penge. Vi har påbegyndt nogle projekter derhjemme, som vi aldrig før har haft råd til." Han så på os andre og smilede: „Det har sandelig været til stor gavn for os!"
Derefter fik jeg Roberts rapport. Han lagde benene over kors og med et lille smil lænede han sig forover og begyndte at tale.
„Ligesom Reggie vidste jeg simpelthen ikke, hvordan jeg skulle kunne skaffe de lovede penge. Jeg tilbragte nogen tid før og efter det møde i samtale med Herren - jeg behøvede virkelig hjælp. Nå, men den næste morgen fik jeg et brev fra en

gammel ven. Hans søn skulle begynde på universitetet her, og han havde brug for et sted at bo og spise. Nu da vore børn er blevet gift og rejst hjemmefra, har vi rigeligt med plads. Drengen har boet hos os de sidste to uger, og han har bragt både lys og solskin ind i vort hjem. Han er en fin fyr, og vi er glade for at have ham hos os. Han er ikke bundet til nogen kirke, så han er begyndt at gå i kirke sammen med os."

„Hvad med dit løfte til kirkefondet?" spurgte Don med et blink i øjet.

„Åh ja! Jo, hans far sendte os 50 pund som forskud for skoleåret. Det vil være ret let at skaffe den ekstra mad, som han spiser, specielt nu, da vi har en køkkenhave, der giver godt." Han smilede til os, og jeg sank en klump, jeg havde i halsen. „Det viser sig, at vi ikke alene har pengene - vi har også fået noget ekstra solskin i livet," sagde han.

Don vendte sig mod Charles. „Lad os nu høre fra dig."

„Jeg vidste heller ikke, hvad jeg skulle gøre. Jeg kunne overhovedet ikke se, hvor de 50 pund, jeg havde lovet til Herren hus, skulle komme fra. Også jeg brugte megen tid på at fortælle Herren om mit problem og bede om hjælp til at opfylde mine forpligtelser.

Jeg var inde i byen dagen efter det møde, og da jeg gik over gaden, kom der en lastvogn med et læs af lange jernstænger, som rakte langt ud fra bagenden af vognen. Jeg var lige ved at løbe ind i dem og jeg var ikke den eneste. Adskillige andre mennesker undslap lige akkurat. Jeg var så vred over, at han ikke havde bundet et advarselsflag for enden af de stænger, at jeg gik hjem og ringede til politiet. Jeg fik at vide, at der var en bestemmelse, der krævede røde flag anbragt, men den var ikke blevet håndhævet, fordi det ikke var til at fremskaffe sådanne flag."

Charles trak vejret dybt og fortsatte så: „Og nu har min kone og jeg opkøbt alt rødt stof i byen. Det er blevet klippet til i den rigtige størrelse; hun sømmer det, og jeg hæfter et stærkt stykke bånd på, så det let kan bindes på ladningen. Jeg har talt med flere chauffører, og vi har fået flere bestillinger, end jeg kan klare. Og desuden er vores sædvanligvis stille og kedelige dage blevet produktive, og vi har oprettet en lille virksomhed, som kan give os flere penge længe efter at bygningen er blevet færdig. Jo, vi har opfyldt vores forpligtelse; og vi får styrke til at gøre endnu mere nu." Han lænede sig tilbage med et tilfreds smil, som indeholdt mere end en anelse af taknemmelighed.

Derefter var det Dons tur til at rapportere.

„Dagen efter vores møde, hvor vi talte om at skaffe penge, gik jeg til et salgsmøde tidligt om morgenen. Bagefter kom jeg til at høre vores butiksleder klage over, hvor vanskeligt det var at få ærlig, kompetent hjælp til at foretage optælling. Jeg trådte frem og tilbød fire mennesker - min kone, mine to ældste døtre og mig selv. Vi har allerede fået vores første check, de 50 pund, som vi blev enige om at arbejde for. Om seks måneder skal vi igen foretage optælling - lige tidsnok til at klare de næste behov. Åh jo, endnu en ting: vort arbejde har bragt mig i søgelyset hos mine overordnede. Jeg har allerede fået lønforhøjelse, og man har fortalt mig, at jeg snart kan forvente forfremmelse."

Jeg så på de fire mænd i væreslet, som hver havde fundet en måde at klare deres forpligtelse på - med Herrens hjælp. Og så vidste jeg, at selv om jeg havde følt mig utilstrækkelig som ekspert, så er Herren aldrig utilstrækkelig som hjælper. De gode hellige i Perth havde reageret på udfordringen med lydighed og indsats. Til gengæld havde Herren svaret med at åbne himmelens sluser og øse ud af velsignelser. □

I den samme egn var der hyrder, som lå ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord.

Og en Herrens engel stod for dem, og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev grebet af stor frygt.

Men engelen sagde til dem: „Frygt ikke; thi se, jeg forkynder eder en stor glæde, som skal være for hele folket.

Thi eder er i dag en frelser født i Davids by; han er Kristus, Herren!"

(Luk. 2:8-11)